உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பட்டணத்துச் சுவாமிகள்

அருளிச் செய்த

திருப்பாடற்றிரட்டு.

கோவிலூர் மடாலயம்.

1933

KARAIKUDI
CHETTINADU PRESS.
1933.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

பட்டணத்துச் சுவாமிகள்

அருளிச் செய்த

திருப்பாடற்றிரட்டு.

இது

ஸ்ரீசமிவன க்ஷேத்திரமென்னுங் கோவிலூர்
ஸ்ரீ முத்திராமலிங்க ஞானதேசிகரவர்களின்
ஆதீனத்திலெழுந்தருளியிருக்கும்
ஸ்ரீ மகாதேவ ஞானதேசிக சுவாமிகள்
அநுமதியின் பேரில்

சண்முகநாதபுரம்

ராம. வ. வள்ளியப்ப செட்டியாரவர்கள்

குமாரன்

ஸ்ரீநிவாசஞ் செட்டியாரால்

காரைக்குடி,
"செட்டிநாடு" அச்சியந்திரசாலையிற்
பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

1933

30/4

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவெண்காடரென வழங்கும்

பட்டணத்துச் சுவாமிகள் சரித்திரச் சுருக்கம்.

பூர்வகாலத்தில் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் வைசிய மரபினரான சிவநேசகுப்தருக்கும், ஞானகலாம்பையாருக்கும் திருவெண்காடரென்னுந் திருநாமமுடைய புத்திரரிருந்தனர். இவர் ஐந்து வயதினராயிருக்கையில் இவர் தந்தையாகிய சிவநேசகுப்தர் சிவபதமடைந்தனர். திருவெண்காடர் சிறு பிராயத்திற்றானே வித்தியாப்பியாசஞ் செய்யத் தொடங்கி எவ்வகை நூல்களையும் எளிதிற் கற்றுத் தேர்ந்து சிவபக்தராய் வாழ்ந்து வருகையில், திருவெண்காடர் காளைப்பருவ முற்றதுணர்ந்த அவரதுதாயார் அந்நகரத்தில் தம்மரபினுக்கொத்த சிவகலை என்னும் பெண்மணியை மணம் பேசிச் சிறப்பாக மணவினை செய்து முடித்தனர். பின்பு திருவெண்காடர் இல்லற தருமங்களைக் குறைவற நடத்தி வருகையில் முப்பத்தைந்து வயதாகியும் மகப்பேறின்றியதை யுணர்ந்து, மருதவாணர் சன்னிதியில் தமக்கு மகவிலாக் குறையை முறையிட, மருதீசர் இவருக்குத் தாமே புதல்வராயுதிப்போமெனத் திருவுளங் கொண்டனர். இவ்வாறிருக்கையில் திருவிடைமருதூரில் சிவசருமரெனப் பெயரிய சிவார்ச்சகராகிய வேதியர் தம்மனைவி சுசீலையோடு இல்லற தருமத்தைக் குறைவற நடத்தி வறுமையுடனிருக்குங் காலத்தில், மருதவாணரை வருந்தித் துதிக்க, அவர் இவர் கனவிலும், இவர் மனைவியார் கனவிலும் விருத்த வேதியர் வடிவினராகத் தோன்றி "அன்புடையீர்! நாம் எமதாலய தீர்த்தக்கரையில் குழந்தை வடிவோடிருப்போம், நீங்கள் குழந்தை வடிவான எம்மைக் கொண்டு போய்க் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் மகவின்றியிருக்கும் திருவெண்காடரிடங் கொடுத்து எம்மளவெடையுள்ள பொன்பெற்று வறுமைதவிர்ந்து வாழக்கட

வீரெனத்திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.'' காலையில் விழித்தவுடன் சிவசருமர் தம்பத்தினியோடு அத்தீர்த்தக்கரைக்குச் சென்று குழந்தையைக்கண்டு அன்போடெடுத்துத் தம்மனைவியினிடங் கொடுக்க அதனைப்பெற்று அக்குழந்தையைப் பிரிவதற்கு மனம்வராதிருந்தும், சிவபெருமான் கட்டளையையும் வறுமையையுங் கருதிக் குழந்தையைக் கொடுக்கும்பொருட்டு அக்குழந்தையுடன் காவிரிப்பூம்பட்டினமடைந்து ஓர் சோலையில் தங்கியிருந்தனர். அன்றிரவில் திருவெண்காடர், சிவகலை இவர்களிருவர் கனவிலும் மருதவாணர் வேதியராகத்தோன்றி சோலையில் வந்திருக்கும் பிராமணனிடத்துள்ள குழந்தையைப் பெற்றுக்கொண்டு அக்குழந்தை நிறையளவு பொன் கொடுக்கும்படி சொல்லி மறைந்தனர்.

அங்ஙனமே திருவெண்காடர் பொன்கொடுத்துக் குழந்தையைப் பெற்றுக்கொண்டு அக்குழந்தைக்கு மருதப்பிரானெனத் திருநாமமிட்டு வளர்த்து வந்தனர். மருதப்பிரான் இளவயதிற்றானே சகல கலாவல்லவராகி, பதினாறு வயதானவுடன் தமது தந்தையிடம் நமது குலதருமப்படி வர்த்தகஞ் செய்யக் கருதுகிறேனாதலால் நான் தீவாந்தரங்கட்குச் சென்று வியாபாரஞ் செய்துவர உத்திரவு கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டனர். அதற்குத் திருவெண்காடர் குழந்தாய்! நமக்கு எல்லையில்லாத செல்வமிருக்க இன்னும் பொருள் தேடவேண்டுமாவென்று கூற, மருதப்பிரான் குலதருமப்படி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டு விடைபெற்றுக்கொண்டு, ஏனைய வணிகர்களோடு தாமுங் கப்பலேறிச் சென்று யாவரும் ஒரு தீவாந்தரத்திலிறங்கிப் பலவிடங்கட்குச்சென்று பொருள் சேகரித்துக்கொண்டிருக்க, மருதப்பிரான் மாத்திரம் அவர்களோடு செல்லாமல் அங்கேயேயிருந்து தம்பொருளை தருமவழியிற் செலவுசெய்து கொண்டிருந்தனர். பலவிடங்கட்குச் சென்ற வணிகரும் பெருஞ் செல்வந்தேடித் திரும்பி மருதப்பிரானிடம் வந்து நீர் இங்கேயிருந்து யாதிலாபம் பெற்றீரென, மருதப்பிரான் யான் பொருள் சேகரிக்கவில்லை என் பண்டங்கட்கீடாக இவ்வூரினர் கொடுத்த எருமுட்டைகளும், அவல்கடலையுமே யென்

னிடமுள்ளனவென்றனர். அதைக்கேட்ட வணிகர் சிரித்து ஐயோ உம்முடைய பொருளை இப்படிச் செய்து கொண்டு போனால் உமது தந்தைக்கு யாதுசொல்வீர்? என, மருதப்பிரான் நீங்களென்னிமித்தம் வருந்த வேண்டாமென்றனர்.

வணிகர் சிலநாள் அங்கு வசித்து மருதப்பிரானையும் உடன் கொண்டு தமது காவிரிப்பூம்பட்டினஞ் செல்லக் கப்பலேறிச் செல்கையில் மருதப்பிரான் காற்றுமழையை யுண்டு செய்தமையின் கப்பல் திசைதப்பிப் போயிற்று. ஏனையரிடத்திலிருந்த உணவுப் பொருள்கள் முற்றும் ஒழியுமளவும் திசை தோன்றாமையின் குளிர்காய விறகுமில்லாமல் அவர்கள் மருதப்பிரானிடம்வந்து அவர்கொண்டுவந்த எருமுட்டைகளைக்கேட்க, அவர் நாம் ஊரிற் சென்றவுடன் இடைக்கிடை எருமுட்டைகள் கொடுப்பதாகப் பத்திரம் எழுதித்தந்தால் தருகிறேனென்று சொல்ல, அப்படியே சம்மதித்துப் பத்திரம் எழுதிக்கொடுத்து எருமுட்டைகளைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். பின் யாவரும் காவிரிப்பூம்பட்டினஞ் சென்றவுடன் திருவெண்காடர் தம்புதல்வன் எருமுட்டைகளும், அவல்கடலைகளுங் கொண்டுவந்திருப்பதையறிந்து, தன்புத்திரனுக்கு ஏதோ சித்தப்பிரமை கொண்டிருப்பதாகக் கருதி அவைகளிருக்குமிடஞ் சென்று, எருமுட்டைகளையும், அவல்கடலைகளையுஞ் சோதித்துப்பார்க்க, மாணிக்கங்களும், பொன்மணல்களுங் கலந்திருந்தன. அன்றியும் அங்கிருந்த பெட்டியிலுள்ள ஓலைச்சுருள்களையும் பிரித்துப்பார்க்க, அதில் ஊர் சேர்ந்தவுடன் தாம்வாங்கிய எருமுட்டைகட்கு இடைக்கிடை எருமுட்டைகள் தருவதாக வணிகர் எழுதிக் கொடுத்த பத்திரங்களாயிருக்கக்கண்டு அவ்வணிகரை நோக்கி இது நீங்கள் எழுதிக்கொடுத்த பத்திரந்தானேவெனக் கேட்க, அவர்கள் ஆம் எனக் கூறி, நாம் சாதாரண வரட்டிகள் என்று கருதினோமே இதுபோல மாணிக்கம் பொதிந்த வரட்டிகள் தரச் சொன்னால் யாதுசெய்வோமென்று வருந்தியிருந்தனர். இவைகளையெல்லாங் கண்ட திருவெண்காடர் ஆச்சரியமுற்றுத் தன் புதல்வனிடத்து அளவிறந்தபிரியராய் விரைந்து சென்று

தன் புத்திரனைப் பார்க்கையில் காணாது பலவிடங்களில் தேடிப் பார்த்துந் தென்படாமையின் வருந்தியிருந்தனர். அப்போது தனது மனைவியார் ஒரு பெட்டியைக் கொண்டுவந்து முன்னே வைத்து இதைத் தங்களிடங் கொடுக்கும்படி நமது புத்திரன் கொடுத்துவிட்டுப் போயினன் என்றனள். திருவெண்காடர் அப்பெட்டியைத் திறந்து பார்க்க அதில் ஒரு காதற்ற ஊசியும், ஓர் சீட்டில் "காதற்ற ஊசியும் வாராதுகாணுங் கடைவழிக்கே" என்றெழுதியுமிருக்கக் கண்டு, பூர்வ புண்ணிய வசத்தால் பக்குவராயிருந்தமையால் "பட்டைக் கிழித்து, சூதுற்ற கொங்கை" என்னும் முதலுடைய செய்யுள்களைக் கூறி வீட்டைவிட்டு வெளிப்படும்போது, அவரது தாயார் வந்து தடுத்து எனக்கு ஆதாரமில்லையே என்றுகூறி எனது காலத்துக்குப்பின் எனக்கு உத்தரகிரியைகளை நீயே செய்ய வேண்டுமென்று கூற, அங்ஙனமே ஆகுகவென்று கூறித் தமது எல்லையில்லாத திரவியங்களைப் பலரையுஞ் சூறையிடச் செய்யும்படி தமது கணக்காகிய சேந்தனாருக்குக் கட்டளையிட்டு வெளிப்பட்டுச் சென்று அவ்வூர் பொதுமண்டபத்தில் தங்கியிருந்தனர்.

அக்காலத்தில் அவரது சுற்றத்தினர், நண்பர் முதலாயினோர் இச்செய்தியறிந்து அவரிடம் வந்து நீர் எங்களிலெல்லாம் மேம்பட்டிருந்தும் இந்தப் பரதேசிக்கோலங்கொள்வதேன்? எமக்கு யார் ஆதாரவாவர் என வருந்த, திருவெண்காடர் அவர்களை நோக்கி "மனையாளும், அத்தமும், எரியெனக்கென்னும்" என்னும் முதலுடைய பாடல்களால் நிலையாமையை யுணர்த்தி, தம் மனதை முன்னிலை யாக்கி, "மாடுண்டு" என்பது முதலிய பாடல்களைக்கூறி, அவர்களையே முன்னிலையாக்கி "ஊரீர்" என்பது முதலிய பாடல்களால் இதோபதேசஞ் செய்து மௌனமுற்றிருந்தனர். அவர்கள் அச்சமும் நாணமுமெய்தி இவர்நிலை உயர்நிலை எனக் கருதிப் போயினர். திருவெண்காடர் துறவு பூண்டதையும், அவர் செல்வமுற்றும் சேந்தனார் சூறையிடச் செய்ததையும், அரசன் கேள்வியுற்றுச் சேந்தனாரைச் சிறையில் வைக்கச் செய்

தனன். பின்பு ஓர்நாள் அவ்வரசன் திருவெண்காடரை நேரிற்காண விரும்பி அவரிருந்த பொது மண்டபத்துக்குச் சென்று, அங்கு வீற்றிருந்த திருவெண்காடரைக்கண்டு ஐயா! நீரிந்தப் பரதேசிவடிவாகி எல்லாவின்பங்களையுந் துறந்ததனு லெய்திய விசேஷமான பிரயோஜனம் யாதெனக் கேட்க திருவெண்காடர் அரசனே! நீ நிற்பதும் நாமிருப்பதுமாகிய இந்நிலைமையே நாம்கொண்ட பரதேசிக்கோலத்தின் பலனென அரசனதனைக்கேட்டு மனதில் நாணங்கொண்டு சென்றனன்.

பின்பு திருவெண்காடருடைய கிருபையால் சேந்தனார் சிறை நீங்கினர். திருவெண்காடர் பசிவந்த சமயங்களில் ஊரிற்சென்று இருகரங்களைவிரித்துப் பிக்ஷைஏற்றுப் புசித்தும், குப்பைகளின்மீது படுத்துறங்கியும், கண்டார் பித்துப் பிடித்தவனென்று பழிக்கும் வண்ணமுமாகத்திரிந்தனர். அவருடைய செயலைப்பார்த்து மனம்பொறாத அவர் தமக்கையார் இவரிவ்வகையாயிருத்தலினுமிறத்தல் நலமெனக்கருதி, நஞ்சு கலந்த அப்பமொன்று சமைத்து, அதனைத் திருவெண்காடர் உண்ணும்படி கொடுப்பித்தார். திருவருளாலதையுணர்ந்த திருவெண்காடர் "தன்வினை தன்னைச்சுடும் ஓட்டப்பம் வீட்டைச்சுடும்" என்று அப்பத்தைத் தமக்கையார் வீட்டிறவாணத்திற்சொருகியதும் அவ்வீடு தீப்பற்றிக்கொண்டது. அது கண்ட பலரும் சுவாமிகளைப்பணிய அத்தீயை யகற்றினர். பின்பு ஊரிற்பிக்ஷையேற்றுண்டு சிவத்தியானபரராய் வசித்து வருகையில், இவர் தாயார் உடல்நீங்க அதை இவருறவினர் வழக்கப்படி மயானத்துக்குக்கொண்டு சென்றனர். அதை யுணர்ந்த திருவெண்காடர் அங்குசென்று சுற்றத்தாரடுக்கியிருந்த சிதையை யகற்றி, வாழைப்பட்டைகளையடுக்கி அதன் மேல் தாயினுடலை வைத்து, "ஐயிரண்டு, முந்தித்தவம்," என்னும் முதலினையுடைய பாடல்களைப்பாடித் தகனஞ்செய்து விட்டு திருவிடைமருதூருக்குச்சென்று ஆலயமடைந்து கோபுரவாயிலிலிருக்கையில், ஓர் நாள் சிவபெருமான் அவ்வூர் மன்னன்போலத்தோன்றி நீ யார்? என வினவலும், இவர் மன்னனே! நான் சத்ததாதுக்களோடுகூடிய தேகாதிகளல்லவே

சரீரத்திரயவிலக்ஷணனாகிய எனக்கு பேரேதென்றனர்.உடனே பெருமானும் அந்தர்த்தானமாயினர்.

பின்பொருநாள் மருதவாணரிவர் கனவிற்றோன்றி நீ நமது க்ஷேத்திரங்கட்குச்சென்று துதிசெய்க வெனக்கட்டளையிட்டுமறைய, திருவெண்காடரும் பலருமுய்யுமாறு பல தலங்கட்குச்சென்று பலபாக்களைப்பாடி பணிந்து திருவாரூரையடைந்திருக்கையில் அங்கு விரக்தனாயிருந்த ஒரு வாலிபன் திருவெண்காடரிடம் நான் விவாகம்செய்து கொள்ளப்போவதால் ஆசீர்வதிக்க வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, அவர்

நாப்பிளக்கப்பொய்யுரைத்து நவநிதியந்தேடி
நலனென்றுமறியாத நாரியரைக்கூடிப்
பூப்பிளக்க வருகின்ற புற்றீசல் போலப்
புலபுலெனக் கலகலெனப் புதல்வர்களைப் பெருவீர்
காப்பதற்கும் வகையறியீர் கைவிடவுமாட்டீர்
கவர்பிளந்த மரத்துளையிற் காலுழைத்துக்கொண்டே
ஆப்பதனை யசைத்துவிட்ட குரங்குதனைப்போல
வகப்பட்டீர் கிடந்துழல வகபட்டீரே.

என்னும் பாடல்பாடி மேல்வருங்காரியத்தை யுணர்த்தினர். பின்பொருநாள் ஸ்திரீயாசையினால் இடரடைந்து மாண்டுகிடந்தவனைகண்டு "எருவாய்க்கிருவிரன்மேல்" என்னும் முதலினையுடைய செய்யுளைக்கூறிச்சென்றனர். பின்பு உஞ்சேனை மாகாளமடைந்து அங்நகருக்கடுத்த விடத்திலிருந்த விநாயகாலயத்துட்சென்று நிஷ்டை கூடியிருந்தனர்.

அப்போது அங்நகரை அரசுசெலுத்திவந்த பத்திரகிரி மன்னனுடைய மாளிகையில் திருடக்கருதிய சில திருடர்கள் அவ்விநாயகாலயமடைந்து, திருடப்போகுமிடத்தில் பெரும்பொருள் கிடைக்கவேண்டுமென்று வணங்கிச்சென்று இராஜ கிரகத்திற்புகுந்து பலவகைத் திரவியங்களைத் திருடிக்கொண்டு போகையில், அவ்விநாயகாலயமடைந்து விநாயகரைப்பணிந்து விலையேறிய ஓர் ஆரத்தை விநாயகருக்குச் சாத்துவதாகக்கருதி மிக்க இருளாயிருந்தமையால் விநாயகரெனத் தெரியாமல் அருகேயிருந்த திருவெண்காடரின் கழுத்தில் வீழ்த்திச்சென்ற

னர். களவுபோனதைப்பற்றி காவலாளர்நகர்முற்றுந்தேடிப்பார்த்து முடிவில் விநாயகராலயத்தில் நிஷ்டையுடன்கழுத்தில் ஆரம்பூண்டுள்ள திருவெண்காடரைப் பார்த்து, கள்வரிலிவருமொருவரென்று கருதி அரசனுக்குத் தெரிவிக்க, அரசன் கழுவிலேற்றுகவெனக் கட்டளை யிட்டனன். அங்ஙனமே சேவுகர் சுவாமிகளைக் கழுமரத்தருகே யழைத்துச் செல்ல, சுவாமிகள் கழுமரத்தைக் கண்டு புன்னகை புரிந்து "என் செயலாவதியாதொன்றுமில்லை யினித்தெய்வமே" என்னுஞ் செய்யுளோத, உடனே கழுமரம் தீப்பற்றி எரிந்துபோயிற்று. இதையறிந்த அரசன் பிரமித்து பாதசாரியாய் ஓடிவந்து சுவாமிகளைப் பலவாறு துதித்துப் பணிந்து, நன்கு ஆராயாது செய்த அபசாரத்தை மன்னிக்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்து வணங்கி விரக்தியடைந்து அரசகோலத்தை நீக்கித் துறவடைந்து, திருவெண்காடர் திருவடிகளில் சாஷ்டாங்கமாய்த் தண்டனிட்டு என்னை உஜ்ஜீவிக்குமாறு கருணை செய்ய வேண்டுமென்று வேண்ட, அவர் "ஓங்காரமாய்" என்னும் பாடல் ஓதிப் பத்திரகிரியாருக்கு நிஷ்டானுபவம் உண்டாகும்படி அருளிச் செய்து அவரைத் திருவிடைமருதூரில் மேலைக் கோபுரவாசலிலிருக்கும்படி கட்டளையிட்டு தாம் கீழக்கோபுரவாசலில் தங்கியிருந்தனர். பத்திரகிரியாரும் மேலைக்கோபுரவாசலிலிருந்து கொண்டு தினமும் பிக்ஷையேற்றுக்கொணர்ந்து, குருவுக்கு நிவேதனஞ் செய்து சேஷத்தைத் தாம்புசித்து, மிஞ்சியதை அங்கு காத்துக்கொண்டிருந்த நாய்க்குட்டிக்குப் போடுவார்.

பின்னொருநாள் மருதப்பிரான் கிழப்பிராமண ரூபமேற்றுத் திருவெண்காடரிடஞ் சென்று அப்பா! யான் பசியால் மிக வருந்துகிறேன் கொஞ்சம் அன்னமிருந்தால் கொடுமெனக் கேட்க திருவெண்காடர் ஐயா! நான் கோவணமே சுமையெனக் கருதியுள்ளேன் யான் பிச்சையிடுவதெங்ஙனம்? ஒரு குடும்பி மேலைக்கோபுர வாயிலிலிருக்கின்றான் அங்கு சென்றால் பசிக்கு ஏதேனுங் கிடைக்குமென்றார். அவர் அப்படியே பத்திரகிரியாரிடஞ் சென்று தாம் பசியோடிருப்பதும், திருவெண்காடரிடம் சென்று கேட்டதும், அதற்கு

அவர் பதில்கூறியதுஞ் சொல்லி நீரென்பசியைத் தணிவிக்கவேண்டுமென்ருர். பத்திரகிரியார் அச்சொல்லின் குறிப்பையுணர்ந்து, இரந்துண்ணும் ஓடும், எச்சிற் புசிக்கும் நாயுமாவென்னைக் குடும்பியாக்கின வென்று, தமதுகையிலிருந்த ஓட்டையெறிய, அது நாயின்மேற்பட்டு ஓடுமுடைந்து நாயுமிறந்து போயிற்று. மருதப்பிரானுகிய பிராமணரும் புன்னகையுடன் மறைந்தனர். அங்கு இறந்த நாய் காசிராஜனுக்கு மகளாகப் பிறந்து பூர்வஞானமுற்று பத்திரகிரியாரிருக்குமிடத்தில் வந்து பணிய, அவர் முற்றுமறிந்து அவளை யழைத்துக்கொண்டு கிழக்கோபுர வாசலிலிருக்கும் ஞானசாரியர் சன்னிதியடைந்து, பிக்ஷைச் சோற்றுக்கும் பிறப்புண்டாவெனத் திருவெண்காடர் சிவச் செயலென்று திருவருளை நாடினவுடன் அங்கு ஓர் சோதியுண்டாக பத்திரகிரியாரும் அப்பெண்ணும் அதில் ஐக்கியமாயினர் சோதியுமறைந்தது.

பின்பு திருவெண்காடர் கடவுளைக் கருதி என்னை யிங்கிருத்திய தெதற்கோவெனத் துதிக்கையில், "பேய்க்கரும்பு தித்திக்குமிடம் முத்திகிடைக்குமென்று அசரீரிவாக்குண்டாக, அப்படியே திருவெண்காடர் பலதலங்கட்குச் சென்று திருவொற்றியூரடைந்து அங்கு பேய்க்கரும்பு தித்திக்க" அவ்வூரில் தங்கி பசுமேய்க்கும் சிறுவர்களோடு விளையாடிக்கொண்டிருந்து, ஓர் நாள் அவ்விடத்திருந்த சால்களை எடுத்து ஒருவர்மேலொருவர் மூடியுந்திறந்தும் விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில், திருவெண்காடரை மூடிமீண்டுந் திறந்துபார்க்கையில் சிவலிங்கமாயிருக்கக் கண்டு சிறுவர்களதிசயித்து அதனை ஊரார்க்குணர்த்த, அவர்கள் பலரும் வந்து தரிசித்துப் பலவகைத் தொண்டுபுரிந்து திருவருட்பெற்றுப் பெருஞ் செல்வராயினர். சுபம்.

திருவெண்காடரென்னும் பட்டணத்துச் சுவாமிகள்

சரித்திரச் சுருக்கம்

முற்றிற்று.

உ

கணபதி துணை.

பட்டணத்துச் சுவாமிகள்

திருப்பாடற் றிரட்டு.

1. கோயிற் றிரு வகவல்.

நினைமின் மனனே நினைமின் மனனே
சிவபெரு மானைச் செம்பொனம் பலவனை
நினைமின் மனனே நினைமின் மனனே
அலகைத் தேரி னலமரு காலின்
உலகப்பொய் வாழ்க்கையை யுடலையோம் பற்க
பிறந்தன விறக்கு மிறந்தன பிறக்கும்
தோன்றின மறையு மறைந்தன தோன்றும்
பெருத்தன சிறுக்குஞ் சிறுத்தன பெருக்கும்
உணர்ந்தன மறக்கு மறந்தன வுணரும்
புணர்ந்தன பிரியும் பிரிந்தன புணரும்
அருந்தின மலமாம் புனைந்தன வழுக்காம்
உவப்பன வெறுப்பாம் வெறுப்பன வுவப்பாம்
என்றிவை யனைத்து முணர்ந்தனை யன்றியும்
பிறந்தன பிறந்தன பிறவிக டோறும்
கொன்றனை யனைத்து மனைத்துநினைக் கொன்றன
தின்றனை யனைத்து மனைத்துநினைத் தின்றன
பெற்றனை யனைத்து மனைத்துநினைப் பெற்றன
ஓம்பினை யனைத்து மனைத்துநினை யோம்பின
செல்வத்துக் களித்தனை தரித்திரத் தழுங்கினை
சுவர்க்கத் திருந்தனை நரகிற் கிடந்தனை
இன்பமுந் துன்பமு மிருநிலத் தருந்தினை
ஒன்றொன் றொழியா துற்றனை யன்றியும்

புற்புதக் குரம்பைத் துச்சிலொ துக்கிடம்
என்னநின் றியங்கு மிருவினைக் கூட்டைக்
கல்லினும் வலிதாக் கருதினை யிதனுள்
பூளையு நீரும் புறப்படு மொருபொறி
மீளுங் குறும்பி வெளிப்படு மொருபொறி
சளியு நீருந் தவழு மொருபொறி
உமிழ்நீர் கோழை யொழுகு மொருபொறி
வளியு மலமும் வழங்கு மொருவழி
சலமுஞ் சீயுஞ் சரியு மொருவழி
உள்ளுறத் தொடங்கி வெளிப்பட நாறும்
சட்டக முடிவிற் சுட்டெலும் பாகும்
உடலுறு வாழ்க்கையை யுள்ளுறத் தேர்ந்து
கடிமலர்க் கொன்றைச் சடைமுடிக் கடவுளை
ஒழிவருஞ் சிவபெரும் போகவின் பத்தை
நிழலெனக் கடவா நீர்மையொடு பொருந்தி
எனதற நினைவற விருவினை மலமற
வரவொடு செலவற மருளற விருளற
இரவொடு பகலற விகபர மறவொரு
முதல்வனைத் தில்லையுண் முளைத்தெழுஞ் சோதியை
அம்பலத் தரசனை யாநந்தக் கூத்தனை
நெருப்பினி லரக்கென நெக்குநெக் குருகித்
திருச்சிற் றம்பலத் தொளிருஞ் சிவனை
நினைமின் மனனே நினைமின் மனனே
சிவபெரு மானைச் செம்பொனம் பலவனை
நினைமின் மனனே நினைமின் மனனே

2. கோயிற் றிரு வகவல்.

காதள வோடிய கலகப் பாதகக்
கண்ணியர் மருங்கிற் புண்ணுட னடுங்
காதலுங் கருத்துமல் லானின் னிருதாட்
பங்கயஞ் சூடப் பாக்கியஞ் செய்யாச்
சங்கடங் கூர்ந்த தமியேன் பாங்கிருந்
தங்கோ டிங்கோ டலமருங் கள்வர்
ஐவர் கலகமிட் டலைக்குங் காநகம்
சலமலப் பேழை யிருவினைப் பெட்டகம்
வாதபித் தங்கோழை குடிபுகுஞ் சீறூர்
ஊற்றைப் புன்றோ லுதிரக் கட்டளை
நாற்றப்பாண்ட நான்முழத் தொன்பது
பீற்றற் றுண்டம் பேய்ச்சுரைத் தோட்டம்
அடலைப் பெரிய சுடலைத் திடருள்
ஆசைக் கயிற்றி லாடும் பம்பரம்
ஓயா நோக்கிட மோடும ரக்கலம்
மாயா விகார மரணப் பஞ்சரம்
சோற்றுத் துருத்தி தூற்றும் பத்தம்
காற்றிற் பறக்குங் கானப் பட்டம்
விதிவழித் தருமன் வெட்டுங் கட்டை
சதுர்முகப் பாணன் றைக்குஞ் சட்டை
இமக் கனலி விடுசில விருந்து
காமக் கனலிற் கருகுஞ் சருகு
கிருமி கிண்டுங் கிழங்கஞ் சருமி
பவக்கொழுந் தேறுங் கவைக்கொழு கொம்பு
மணமாய் நடக்கும் வடிவின் முடிவிற்
பிணமாய்க் கிடக்கும் பிண்டம் பிணமே
ஊரிற் கிடக்க வொட்டா வுபாதி
காலெதிர் குவித்த பூளை காலைக்
கதிரெதிர்ப் பட்ட கடும்பனிக் கூட்டம்

அந்தரத் தியங்கு மிந்திர சாபம்
அதிரு மேகத் துருவி னருநிழல்
நீரிற் குமிழி நீர்மே லெழுத்து
கண்டுயில் கனவிற் கண்ட காட்சி
அதனினும் பொல்லா மாயக் களங்கம்
அமைய மமையும் பிரானே யமையும்
இமய வல்லி வாழியென் றேத்த
ஆநந்த தாண்டவங் காட்டி
ஆண்டுகொண் டருள்கைநின் னருளினுக் கழகே.

———:o:———

3. கோயிற் றிரு வகவல்.

பாற்கடல் கடையப் படுங்கடு வெண்ணெயைத்
திருமிடற் றடக்கிய சிவனே யடைக்கலம்
அடங்கலு மடக்கிடுங் கடுங்கொலைக் காலனைக்
காலெடுத் தடக்கிய கடவுணின் னடைக்கலம்
உலகடங் கலும்படைத் துடையவன் றலைபறித்
திடக்கையி லடக்கிய விறைவநின் னடைக்கலம்
செய்யபொன் னம்பலச் செல்வநின் னடைக்கலம்
ஐயநின் னடைக்கல மடியநின் னடைக்கலம்
மனவழி யலைத்திடுங் கனவெனும் வாழ்க்கையும்
விழுப்பொரு ளறியா வழுக்குறு மனனும்
ஆணவ மலத்துதித் தளைந்ததி லுளைந்திடு
நிணவைப் புழுவென நெளித்திடு சிந்தையும்
படிறும் பாவமும் பழிப்புறு நினைப்பும்
தவறு மழுக்கா று மிவறுபொச் சாப்பும்
கவடும் பொய்யுஞ் சுவடும் பெருஞ்சின
விகலுங் கொலையு மிழிப்புறு புன்மையும்
பகையு மச்சமுந் துணிவும் பனிப்பும்

முக்குண மடமையு மைம்பொறி முயக்கமும்
இடும்பையும் பிணியு மிடுக்கிய வாக்கையை
உயிரெனுங் குருகுவிட் டோடுங் குடம்பையை
எலும்பொடு நரம்புகொண் டிடையிற் பிணித்துக்
கொழுந்தசை மேய்ந்து மொழுக்குவிழுங் குடிலைச்
செழும்பெழு வுதிரச் சிறுபுழுக் குரம்பையை
மலவுடற் குடத்தைப் புலவுடற் புட்டிலைத்
தொலைவிலாச் சோற்றுத் துன்பக் குழியைக்
கொலைபடைக் கலம்பல கிடக்குங் கூட்டைச்
சலிப்புறு வினைப்பல சரக்குக் குப்பையைக்
கோட்சரக் கொழுகும் பீறற் கோணியைக்
கோபத்தீ மூட்டுங் கொல்லன் றுருத்தியை
ஐம்புலப் பறவை யடையும்பஞ் சரத்தைப்
புலராக் கவலை விளைமரப் பொதும்பை
ஆசைக் கயிற்றி லாடும்பம் பரத்தைக்
காசிற் பணத்திற் சுழலுங் காற்றாடியை
மக்கள் வினையின் மயங்குந் திகிரியைக்
கடுவெளி யுருட்டிய சகடக் காலைப்
பாவச் சரக்கொடு பவக்கடல் புக்குக்
காமக் காற்றெடுத் தலைப்பக்
கெடுவழிக் கரைசேர் கெடுமரக் கலத்தை
இருவினை விலங்கொடு மியங்குபுற் கலனை
நடுவன்வந் தழைத்திட, நடுங்கிடும் யாக்கையைப்
பிணமெனப் படுத்தியான் புறப்படும் பொழுதுநின்
னடிமலர்க் கமலத்துக் கபயநின் னடைக்கலம்
வெளியிடை யுருமிடி யிடித்தென வெறித்தெழுங்
கடுநடை வெள்விடைக் கடவுணின் னடைக்கலம்
இமையா நாட்டத் திறையே யடைக்கலம்
அடியார்க் கெளியா யடைக்கல மடைக்கலம்
மறையவர் தில்லை மன்றுணின் றாடிக்

கருணைமொண் டலையெறி கடலே யடைக்கலம்
தேவரு முனிவருஞ் சென்றுநின் றேத்தப்
பாசிழைக் கொடியொடு பரிந்தருள் புரியும்
எம்பெரு மானின் னிணையடிக் கபயம்
அம்பலத் தரசே யடைக்கல முனக்கே.

4. கச்சித் திரு வகவல்.

திருமால் பயந்த திசைமுக னமைத்து
வருமேழ் பிறவியு மானுடத் துதித்து
மலைமகள் கோமான் மலரடி யிறைஞ்சிக்
குலவிய சிவபதங் குறுகா தவமே
மாதரை மகிழ்ந்து காதல்கொண் டாடும்
மானுடர்க் கெல்லாம் யானெடுத் துரைப்பேன்
விளிவெளி மாக்க டெளிவுறக் கேண்மின்
முள்ளுங் கல்லு முயன்று நடக்கும்
உள்ளங்காலைப் பஞ்சென வுரைத்தும்
வெள்ளெலும் பாலே மேவிய கணைக்காற்
றுள்ளும் வாளெனச் சொல்லித் துதித்தும்
தசையு மெலும்புந் தக்கபுன் குறங்கை
இசையுங் கதலித் தண்டென வியம்பியும்
நெடுமுட ருங்கி நின்றிடு மிடையைத்
துடிபிடியென்று சொல்லித் துதித்தும்
மலமுஞ் சலமும் வழும்புந் திரையும்
அலையும் வயிற்றை யாலிலை யென்றும்
சிலந்திபோலக் கிளைத்துமுன் னெழுந்து
திரண்டு விம்மிச் சிப்பாய்ந் தேறி
உகிராற் கீற வுலர்ந்துள் ளுருகி
நகுவார்க் கிடமாய் நான்று வற்றும்
முலையைப் பார்த்து முளரிமொட் டென்றும்

குலையுங் காமக் குருடர்க் குரைப்பேன்
நீட்டவும் முடக்கவு நெடும்பொருள் வாங்கவும்
ஊட்டவும் பிசையவு முதவியிங் கியற்றும்
அங்கையைப் பார்த்துக் காந்தளென் றுரைத்தும்
வேர்வையு மழுக்கு மேவிய கழுத்தைப்
பாரினி லினிய கமுகெனப் பகர்ந்தும்
வெப்பு மூத்தையு மேவிய வாயைத்
துப்பு முருக்கின் றாய்மல ரென்றும்
அன்னமுங் கறியு மசைவிட் டிறக்கும்
முன்னிய பல்லை முத்தென மொழிந்து
நீருஞ் சளியு நின்றுநின் றொழுகும்
கூரிய மூக்கைக் குமிழெனக் கூறியும்
தண்ணீர் பீளை தவிரா தொழுகும்
கண்ணைப் பார்த்துக் கழுநீ ரென்றும்
உள்ளுங் குறும்பி யொழுகுங் காதை
வள்ளைத் தண்டின் வளமென வாழ்த்தியும்
கையுமெண்ணெயுங் கலவா தொழியில்
வெய்ய வதரும் பேனும் விளையத்
தக்க தலையோட்டின் முளைத்தெழுந்த
சிக்கின் மயிரைத் திரண்முகி லென்றும்
சொற்பல பேசித் துதித்து நீங்கள்
நச்சிச் செல்லு நரக வாயில்
தோலு மிறைச்சியுந் துதைந்துசீப் பாயும்
காமப் பாழி கருவிளை கழனி
தூமைக் கடவழி தொலைபெறு வாயில்
எண்சா ணுடம்பு மிழியும் பெருவழி
மண்பாற் காமங் கழிக்கு மறைவிடம்
நச்சிக் காமுக ருய்நா ளென்றும்
இச்சித் திருக்கு மிடைகழி வாயில்
திங்கட் சடையோன் றிருவரு ளில்லார்

தங்கித் திரியுஞ் சவலைப் பெருவழி
புண்ணிது வென்று புடைவையை மூடி
உண்ணீர் பாயு மோசைச் செழும்புண்
மால்கொண் டறிமாந்தர் புகுயேம்வழி
நோய்கொண் டொழியா நுண்ணியர் போம்வழி
தருக்கிய காமுகர் சாரும் படுகுழி
செருக்கிய காமுகர் சேரும் சிறுகுழி
பெண்ணு மாணும் பிறக்கும் பெருவழி
மலஞ்சொரிந் திழியும் வாயிற் கருகே
சலஞ்சொரிந் திழியுந் தண்ணீர் வாயில்
இத்தை நீங்க ளினிதென வேண்டா
பச்சிலை யிடினும் பத்தர்க் கிரங்கி
மெச்சிச் சிவபத வீடருள் பவனை
முத்தி நாதனை மூவா முதல்வனை
அண்ட ரண்டமு மனைத்துள புவநமும்
கண்ட வண்ணலைக் கச்சியிற் கடவுளை
ஏக நாதனை யிணையடி யிறைஞ்சுமின்
போக மாதரைப் போற்றுத லொழிந்தே.

திருச் சிற் றம்பலம்.

திரு வேகம்ப மாலை.

அறந்தானி யற்றும வனிலுங்கோ டியதி கமில்லந்
துறந்தான வனிற்ச தகோடி யுள்ளத்து றவுடையோன்
மறந்தான றக்கற்ற றிவோடி ருந்திரு வாதனையற்
றிறந்தான்பெ ருமையை யென்சொல்லு வேன்கச்சி
[யேகம்பனே. (1)

கட்டிய மனைத்திடும் பெண்டிரு மக்களுங் காலத்தச்சன்
வெட்டிமு றிக்கும ரம்போற்ச ரீரத்தை வீழ்த்திவிட்டாற்
கொட்டிமு ழக்கிய ழுவார்ம யானங்கு றுகியப்பா
லெட்டிய டிவைப்ப ரோவிறை வாகச்சி யேகம்பனே. (2)

கைப்பிடி நாயகன் றூங்கையி லேயவன் கையையெடுத்
தப்புறந் தன்னில சையாமன் முன்வைத்த யல்வளவி
லொப்புடன் சென்றுது யினீத்துப் பின்வந்து றங்குவளை
யெப்படி நானம்பு வேனிறை வாகச்சி யேகம்பனே. (3)

நன்னூரிற் பூட்டிய சூத்திரப் பாவைநன் னூர்தப்பினாற்
றன்னாலு மாடிச்ச லித்திடு மோவந்தத் தன்மையைப்போ
லுன்னாலி யானுந்தி ரிவதல் லான்மற்று னைப்பிரிந்தா
லென்னாலிங் காவதுண் டோவிறை வாகச்சி யேகம்பனே. (4)

நல்லாரி ணக்கமு நின்பூசை நேசமு ஞானமுமே
யல்லாது வேறுநி லையுள தோவக மும்பொருளு
மில்லாளுஞ் சுற்றமு மைந்தரும் வாழ்வுமெ ழிலுடம்பு
மெல்லாம்வெ ளிமயக் கேயிறை வாகச்சி யேகம்பனே. (5)

பொல்லா தவனெறி நில்லா தவனைம் புலன்கடமை
வெல்லா தவன்கல்வி கல்லா தவன்மெய் யடியவர்பாற்
செல்லா தவனுண்மை சொல்லா தவனின் றிருவடிக்கன்
பில்லா தவன்மண்ணி லேன்பிறந் தேன்கச்சி யேகம்பனே. (6)

பிறக்கும்பொ ழுதுகொ டுவந்த தில்லைப்பி றந்துமண்மே
லிறக்கும்பொ ழுதுகொ டுபோவ தில்லையி டைநடுவிற்
குறிக்குமிச் செல்வஞ்சி வன்றந்த தென்றுகொ டுக்கறியா

திறக்குங்கு லாமருக் கென்சொல்லு வேன்கச்சி
[யேகம்பனே. (7)

அன்னவி சாரம துவேவி சாரம துவொழிந்தாற்
சொன்னவி சாரந்தொ லையாவி சாரநற் றோகையரைப்
பன்னவி சாரம்ப லகால்வி சாரமிப் பாவிநெஞ்சுக்
கென்னவி சாரம்வைத் தாயிறை வாகச்சி யேகம்பனே. (8

கல்லாப்பி ழையுங்க ருதாப்பி ழையுங்க சிந்துருகி
நில்லாப்பி ழையுநி னையாப்பி ழையுநின் னஞ்செழுத்தைச்
சொல்லாப்பி ழையுந்து தியாப்பி ழையுந்தொ ழாப்பிழையு
மெல்லாப்பி ழையும்பொ றுத்தருள் வாய்கச்சி
[யேகம்பனே. (9)

மாயநட் போரையு மாயாம லமெனு மாதரையும்
வீயவிட் டோட்டிவெ ளியேபு றப்பட்டு மெய்யருளாந்
தாயுடன் சென்றுபின் றாதையைக் கூடிப்பின் றாயைமறந்
தேயும தேநிட்டை யென்றானெ ழிற்கச்சி யேகம்பனே. (10)

வரிக்கோ லவேல்விழி யாரநு ராகம யக்கிற் சென்று
சரிக்கோ துவேனெழுத் தஞ்சுஞ்சொ லேன்றமி யேனுடல
நரிக்கோ கழுகுப ருந்தினுக் கோவெய்ய நாய்தனக்கோ
வெரிக்கோ விரையெதுக் கோவிறை வாகச்சி யேகம்பனே (11)

காதென்று மூக்கென்று கண்ணென்று காட்டியென்
[கண்ணெதிரே
மாதென்று சொல்லிவ ருமாயை தன்னைம றலிவிட்ட
தூதென்றெண் ணாமற்சு கமென்று நாடுமித் தூர்ப்புத்தியை
யேதென்றெ டுத்துரைப் பேனிறை வாகச்சி யேகம்பனே. (12)

ஊருஞ்ச தமல்ல வுற்றார்ச தமல்ல வுற்றுப்பெற்ற
பேருஞ்ச தமல்ல பெண்டீர்ச தமல்ல பிள்ளைகளுஞ்
சீருஞ்ச தமல்ல செல்வஞ்ச தமல்ல தேசத்திலே
யாருஞ்ச தமல்ல நின்றாள்ச தங்கச்சி யேகம்பனே. (13)

சீறும்வி னையது பெண்ணுரு வாகித்தி ரண்டுருண்டு
கூறுமு லையுமி றைச்சியு மாகிக்கொ டுமையினாற்

பிறுமலமுமு திரமுஞ் சாயும்பெ ருங்குழிவிட்
டேறுங்க ரைகண்டி லேனிறை வாகச்சி யேகம்பனே. (14)

பொருளுடை யோரைச்செ யலினும் வீரரைப் போர்க்களத்துந்
தெருளுடை யோரைமு கத்தினுந் தேர்ந்துதெ ளிவதுபோ
லருளுடை யோரைத்த வத்திற்கு ணத்தில ருளிலன்பி
லிருளறு சொல்லினுங் காணத்த குங்கச்சி யேகம்பனே. (15)

பருத்திப்பொ தியினைப் போலேவ யிறுப ருக்கத்தங்க
டுருத்திக்க றுசுவை போடுகின் றூர்துறந் தோர்தமக்கு
வருத்திய முதிட மாட்டா ரவரையிம் மாநிலத்தி
லிருத்திக்கொண் டேனிருந் தாயிறை வாகச்சி
[யேகம்பனே. (16)

பொல்லாவி ருளகற் றுங்கதிர் கூகையென் புட்கண்ணினுக்
கல்லாயி ருந்திடு மாறெக்கு மேயறி வோருளத்தில்
வல்லார றிவார றியார்த மக்குமயக்கங்கண்டா
யெல்லாம்வி ழிமயக் கேயிறை வாகச்சி யேகம்பனே. (17)

வாதுக்குச் சண்டைக்குப் போவர் வருவர்வ ழக்குரைப்பர்
தீதுக்கு தவியுஞ் செய்திடு வார்தினந் தேடியொன்று
மாதுக்க ளித்துமய யங்கிடு வார்விதி மாளுமட்டு
மேதுக்கி வர்பிறந் தாரிறை வாகச்சி யேகம்பனே (18)

ஓயாமற் பொய்சொல்வர் நல்லோரை நிந்திப்ப ருற்றுப்பெற்ற
தாயாரை வைவர்ச தியாயி ரஞ்செய்வர் சாத்திரங்க
ளாயார்பி றர்க்குப கா ரஞ்செய் யார்தமை யண்டினர்க்கொன்
றீயாரி ருந்தென்ன போயென்ன காண்கச்சி யேகம்பனே (19)

அப்பென்றும் வெண்மைய தாயினு மாங்கந்நி லத்தியல்பாய்த்
தப்பின்றி யேகுண வேற்றுமை தான்பல சார்தலினாற்
செப்பில பக்குவம் பக்குவ மாயுள்ள சீவனிலு
மிப்படி யேநிற்ப னெந்தைபி ரான்கச்சி யேகம்பனே. (20)

நாயாய்ப்பி றந்திடி னல்வேட்டை யாடிந யம்புரியுந்
தாயார்வ யிற்றின ராய்ப்பி றந்துபின் சம்பன்னராய்க்

காயாம ரமும்வ றளாங்கு ளமுங்கல் லாவுமென்ன
வீயாம னிதரை யேன்படைத் தாய்கச்சி யேகம்பனே. (21)

ஆற்றிற்க ரைத்தபு ளியாக்கி டாமலென் னன்பையெல்லாம்
போற்றித்தி ருவுளம் பற்றுமை யாபுர மூன்றெரித்துக்
கூற்றைப்ப ணிகொளுந் தாளுடை யாய்குன்ற வில்லுடையா
யேற்றுக்கொ டியுடை யாயிறை வாகச்சி யேகம்பனே. (22)

பெண்ணாகி வந்தொரு மாயப்பி சாசம்பி டித்திட்டென்னைக்
கண்ணால்வெ ருட்டிமு லையான்ம யக்கிக்க டிதடத்துப்
புண்ணாங்கு ழியிடைத் தள்ளியென் போதப்பொ ருள்பறிக்க
வெண்ணாது னைமறந் தேனிறை வாகச்சி யேகம்பனே. (23)

நாவார வேண்டும்வி தஞ்சொல்லு வாரைநா னான்பிரிந்தாற்
சாவேனென் றேயிருந் தொக்கவுண் பார்கள்கை
[தான்வறண்டாற்
போய்வாரு மென்றுந டுத்தலைக் கேகுட்டும் பூவையருக்
கேவார்த லைவிதி யோவிறை வாகச்சி யேகம்பனே. (24)

கல்லார்சி வகதை நல்லோர்த மக்குக்க னவிலுமெய்
சொல்லார்ப சித்தவர்க் கன்னங்கொ டார்குரு சொன்னபடி
நில்லார றத்தைநி னையார்நின் னாமநி னைவிற்சற்று
மில்லாரி ருந்தென்னி றந்தென்பு கல்கச்சி யேகம்பனே. (25)

வானமு தத்தின்சு வையறி யாதவர் வண்கனியின்
றேனமு தத்தின்சு வையெண்ணல் போலத்த னித்தனியே
தேனமு தத்தின்றெ ளிவாய ஞானஞ்சி றிதுமில்லார்க்
கீனமு தச்சுவை நன்றல்ல வோகச்சி யேகம்பனே. (26)

ஊற்றைச்ச ரீரத்தை யாபாசக் கொட்டிலை யூன்பொதிந்த
பீற்றற்று ருத்தியைச் சோறிடுந் தோற்பையைப் பேசரிய
காற்றிற்பொ திந்தநி லையற்ற பாண்டத்தைக் காதல்செய்தே
யேற்றுத்தி ரிந்துவிட் டேனிறை வாகச்சி யேகம்பனே. (27)

சொல்லால்வ ருங்குற்றஞ் சிந்தனை யால்வருந் தோடஞ்செய்த
பொல்லாத தீவினை பார்வையிற் பாவங்கள் புண்ணியநூ
லல்லாத கேள்வியைக் கேட்டிடுந் தீங்குக ளாயவுமற்

றெல்லாப்பி ழையும்பொ றுத்தருள் வாய்கச்சி
[யேகம்பனே. (28)

முட்டற்ற மஞ்சளை யெண்ணெயிற் கூட்டிமு கமினுக்கி
மெட்டிட்டுப் பொட்டிட்டுப் பித்தளை யோலைவி ளக்கியிட்டுப்
பட்டப்ப கலில்வெ ளிமயக் கேசெயும் பாவையர்மே
லிட்டத்தை நீதவிர்ப் பாயிறை வாகச்சி யேகம்பனே. (29)

பிறந்துமண் மீதிற்பி ணியேகு டிகொண்டு பேரின்பத்தை
மறந்துசிற் றின்பத்தின் மேன்மய லாகிப்புன் மாதருக்குட்
பறந்துழன் றேதடு மாறிப்பொன் றேடியப் பாவையர்க்கீந்
திறந்திட வோபணித் தாயிறை வாகச்சி யேகம்பனே. (30)

பூதங்க ளற்றுப்பொ றியற்றுச் சாரைம்பு லன்களற்றுப்
பேதங்கு ணமற்றுப் பேராசை தானற்றுப் பின்முனற்றுக்
காதங்க ரணங்க ளுமற்ற வாநந்தக் காட்சியிலே
யேதங்க ளைந்திருப் பேனிறை வாகச்சி யேகம்பனே. (31)

நல்லாயெ னக்கும னுவொன்று தந்தருண் ஞாநமிலாப்
பொல்லாவெ னைக்கொன்று போடும்பொ ழுதியல் பூசைசெபஞ்
சொல்லார்நற் கோயினி யமம்ப லவகைத் தோத்திரமு
மெல்லாமு டிந்தபின் சொல்லுகண் டாய்கச்சி
யேகம்பனே. (32)

சடக்கடத் துக்கிரை தேடிப்ப லவுயிர் தம்மைக்கொன்று
விடக்கடித் துக்கொண்டி றுமாந்தி ருந்துமி கமெலிந்து
படக்கடித் தின்றுழல் வார்க டமைக்கரம் பற்றிநம
னிடக்கடிக் கும்பொழு தேதுசெய் வார்கச்சி யேகம்பனே (33)

நாறுமு டலைந ரிப்பொதி சோற்றினை நான்றினமுஞ்
சோறுங்க றியுநி ரப்பிய பாண்டத்தைத் தோகையர்தங்
கூறும லமுமி ரத்தமுஞ் சேருங்கு ழியில்விழா
தேறும்ப டியருள் வாயிறை வாகச்சி யேகம்பனே. (34)

சொக்கிட்ட ரமனைப் புக்குட்டி ருடிய துட்டர்வந்து
திக்குற்ற மன்னரைக் கேட்பது போற்சிவ நிந்தைசெய்து
மிக்குக்கு ருலிங்க சங்கம நிந்தித்து விடிச்சிச்கு

மெக்குப்பெ ருத்தவர்க் கென்சொல்லு வேன்கச்சி
[யேகம்பனே. (35)

விருந்தாக வந்தவர் தங்களுக் கன்னமி கக்கொடுக்கப்
பொருந்தார் வளம்பெற வாழ்வார்நின் னுமத்தைப் போற்றிநித்த
மருந்தாமு லைபங்க ரென்னுத பாதக ரம்புவியி
லிருந்தாவ தேதுகண் டாயிறை வாகச்சி யேகம்பனே. (36)

எல்லாம றிந்துப டித்தேயி ருந்தெமக் குள்ளபடி
வல்லான றிந்துள னென்றுண ராதும திமயங்கிச்
சொல்லான்ம லைந்துறு சூழ்விதி யின்படி துக்கித்துப்பி
னெல்லாஞ்சி வன்செய லேயென்பர் காண்கச்சி
[யேகம்பனே. (37)

பொன்னைநி னைந்துவெ குவாகத் தேடுவர் பூவையன்னு
டன்னைநி னைந்துவெ குவாயு ருகுவர் தாரணியி
லுன்னைநி னைந்திங்கு னைப்பூசி யாதவ லுத்தரெல்லா
மென்னையி ருந்துகண் டாயிறை வாகச்சி யேகம்பனே. (38)

கடுஞ்சொல்லின் வம்பரை யீனரைக் குண்டரைக் காமுகரைக்
கொடும்பவ மேசெயும் நிர்மூடர் தம்மைக்கு வலயத்து
ணெடும்பனை போலவ ளர்ந்துநல் லோர்தநெ றியறியா
விடும்பரை யேன்வகுத் தாயிறை வாகச்சி யேகம்பனே. (39)

கொன்றேன நேகமு யிரையெல் லாம்பின்பு கொன்றுகொன்று
தின்றேன தன்றியுந் தீங்குசெய் தேனது தீர்கவென்றே
நின்றேனின் சன்னிதிக் கேயத னாற்குற்ற நீபொறுப்பா
யென்றேயு னைநம்பி னேனிறை வாகச்சி யேகம்பனே. (40)

திரு வேகம்ப விருத்தம்.

அன்னையெத்தனை யெத்தனையன்னையோ வப்பனெத்தனை
யெத்தனையப்பனோ, பின்னையெத்தனை யெத்தனைபெண்டிரோ
பிள்ளையெத்தனை யெத்தனைபிள்ளையோ, முன்னையெத்தனை
யெத்தனைசென்மமோ மூடனாயடி யேனுமறிந்திலே, னின்ன
மெத்தனை யெத்தனைசென்மமோ வென்செய்வேன்கச்சி யேகம்
பநாதனே. (1)

திருத் தில்லை.

காம்பிணங் கும்பணைத் தோளார்க்கும் பொன்னுக்குங்
காசினிக்குந், தாம்பிணங் கும்பல வாசையும் விட்டுத்த னித்துச்
செத்துப், போம்பிணந் தன்னைத்தி ரளாகக் கூடிப்பு ரண்டினி
மேற், சாம்பிணங் கத்துதை யோவென்செய் வேன்றில்லைச்
[சங்கரனே. (1)

சோறிடு நாடுது ணிதருங் குப்பைதொண் டன்பரைக்கண்
டேறிடுங் கைகளி றங்கிடுந் தீவினை யெப்பொழுது
நீறிடு மேனியர் சிற்றம்ப லவர்நி ருத்தங்கண்டா
லூறிடுங் கண்களு ருகிடு நெஞ்சுமென் னுள்ளமுமே. (2)

அழலுக்குள் வெண்ணெயெ னவேயு ருகிப்பொன் னம்பலத்தார்
நிழலுக்கு ணின்றுத வமுஞற் றுமனிட் டேமின்னார்
குழலுக்கி சைந்தவ கைமாலை கொண்டுகுற் றேவல்செய்து
விழலுக்கு முத்துலை யிட்டிறைத் தேனென்வி திவசமே. (3)

ஓடாமற் பாழுக்கு ழையாம லோமு ரைப்பவர்பாற்
கூடாம னல்லவர் கூட்டம்வி டாமல்வெங் கோபநெஞ்சி
னூடாம னன்மைவ ழுவாம லின்றைக்கு நாளைக்கென்று
தேடாமற் செல்வந்த ருவாய்சி தம்பர தேசிகனே. (4)

பாராம லேற்பவர்க் கில்லையென் னுமற்ப ழுதுசொல்லி
வாராமற் பாவங்கள் வந்தணு காமன்ம னமயர்ந்து
போராமற் சேவைபி ரியாம லன்புபெ ருதவரைச்
சேராமற் செல்வந்த ருவாய்சி தம்பர தேசிகனே. (5)

கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்னுமற் குத்திரங் கோள்களவு
சல்லாமற் கைதவ ரோடிணங் காமற்கன வினும்பொய்
சொல்லாமற் சொற்களைக் கேளாமற் றோகையர் மாயையிலே
செல்லாமற் செல்வந் தருவாய்சி தம்பர தேசிகனே. (6)

முடிசார்ந்த மன்னரு மற்றுமுள் ளோருமு டிவிலொரு
பிடிசாம் பராய்வெந்து மண்ணாவ துங்கண்டு பின்னுமிந்தப்

படிசார்ந்த வாழ்வைநி னைப்பதல் லாற்பொன்னி னம்பலவ
ரடிசார்ந்து நாமுய்ய வேண்டுமென் றேயறி வாரில்லையே. (7)

காலையு பாதிம லஞ்சல மாமன் றிக் கட்டுச்சியிற்
சாலவு பாதிப சிதாக மாகுமுற் சஞ்சிதமா
மாலையு பாதிது யில்காம மாமிவை மாற்றிவிட்டே
யாலமு கந்தரு ளம்பல வாவென்னை யாண்டருளே. (8)

ஆயும்பு கழ்த்தில்லை யம்பல வாணரு ருகிற்சென்றுற்
பாயுமி டபங்க டிக்கும ரவம்பின் பற்றிச்சென்றுற்
பேயுங்க ணமும்பெ ருந்தலைப் பூதமும் பின்றொடரும்
பேயென்செய் வாய்மன மேபிணக் காடவர் போமிடமே (9)

ஓடுமெ டுத்த தளாடையுஞ் சுற்றியு லாவிமெள்ள
வீடுக டோறும்ப லிவாங்கி யேவிதி யற்றவர்போ
லாடும ருட்கொண்டிங் கம்பலத் தேநிற்கு மாண்டிதன்னைத்
தேடுங்க ணக்கென்ன காண்சிவ காமச வுந்தரியே. (10)

ஊட்டுவிப் பானுமு றக்கு விப்பானுமிங் கொன்றேடொன்றை
மூட்டுவிப் பானுமு யங்குவிப் பானுமு யன்றவினை
காட்டுவிப் பானுமி ருவினைப் பாசக் கயிற்றின்வழி
யாட்டுவிப் பானுமொ ருவனுண் டேதில்லை யம்பலத்தே. (11)

அடியார்க்கெ ளியவ ரம்பல வாணர டிபணிந்தான்
மடியாமற் செல்வவ ரம்பெற லாம்வைய மேழளந்த
நெடியோனும் வேதனுங் காணாத நித்தநி மலனருட்
குடிகாணு நாங்கள வர்காணு மெங்கள்கு லதெய்வமே. (12)

தெய்வச்சி தம்பர தேவாவுன் சித்தந்தி ரும்பிவிட்டாற்
பொய்வைத்த சொப்பன மாமன்னர் வாழ்வும்பு வியுமெங்கே
மெய்வைத்த செல்வமெங் கேமண்ட லீகர்தம் மேடையெங்கே
கைவைத்த நாடக சாலையெங் கேயிது கண்மயக்கே. (13)

உடுப்பானும் பாலன முண்பானு முய்வித்தொ ருவர்தம்மைக்
கெடுப்பானு மேதென்று கேள்விசெய் வானுங்கெ தியடங்கக்
கொடுப்பானுந்தேகியென்றேற்பானுமேற்கக்கொ டாமனின்று
தடுப்பானு நீயல்லை யோதில்லை யாநந்த தாண்டவனே. (14)

வித்தாரம் பேசினுஞ் சோங்கேறி னுங்கம்ப மீதிருந்து
தத்தாவென் றோதிப்ப வுரிகொண் டாடினுந் தம்முன்றம்பி
யொத்தாசை பேசினு மாவதுண் டோதில்லை யுண்ணிறைந்த
கத்தாவின் சொற்படி யல்லாது வேறில்லை கன்மங்களே. (15)

பிறவாதி ருக்கவ ரம்பெறல் வேண்டும்பி றந்துவிட்டா
லிறவாதி ருக்கம ருந்துண்டு காணிது வெப்படியோ
வறமார்பு கழ்த்தில்லை யம்பல வாணர டிக்கமல
மறவாதி ருமன மேயது காணன்ம ருந்துனக்கே (16)

தவியா திருநெஞ்ச மேதில்லை மேவிய சங்கரனைப்
புவியார்தி ருக்கின்ற ஞானாக ரனைப்பு ராந்தகனை
யவியாவி ளக்கையென் னம்பலத் தாடியை யைந்தெழுத்தாற்
செவியாம னீசெவித் தாற்பிற வாமுத்தி சித்திக்குமே. (17)

நாலின்ம றைப்பொரு ளம்பல வாணரை நம்பியவர்
பாலிலொ ருதரஞ் சேவிக்கொ ணுதிருப் பார்க்கருங்கல்
மேலிலெ டுத்தவர் கைவிலங் கைத்தைப்பர் மீண்டுமொரு
காலினி றுத்தவர் கிட்டியுந் தாம்வந்து கட்டுவரே. (18)

ஆற்றோடு தும்பைய ணிந்தாடு மம்பல வாணர்தமைப்
போற்றாத வர்க்கடை யாளமுண் டேயிந்தப் பூதலத்திற்
சோற்றாவி யற்றுச்சு கமற்றுச் சுற்றத்து ணியுமற்றே
யேற்றாலும் பிச்சைகி டையாம லேக்கற்றி ருப்பர்களே. (19)

அத்தனை முப்பத்து முக்கோடி தேவர்க்க திபதியை
நித்தனை யம்மைசி வகாம சுந்தரி நேசனையெங்
கத்தனைப் பொன்னம்ப லத்தாடு மையனைக் காணக்கண்க
ளெத்தனை கோடியு கமோத வஞ்செய்தி ருக்கின்றவே (20)

திருச் செங் காடு.

நெருப்பான மேனியர் செங்காட்டி லாத்திநி மூலருகே
யிருப்பார்தி ருவுள மெப்படி யோவின்ன மென்னையன்னை
கருப்பாச யக்குழிக் கேதள்ளு மோகண்ணன் காணரிய
திருப்பாத மேதரு மோதெரி யாதுசி வன்செயலே. (1)

திரு வோற்றி யூர்.

ஐயுந்தொ டர்ந்துவி ழியுஞ்செ ருகிய றிவழிந்து [யான்
மெய்யும்பொய் யாகிவி டுகின்ற போதொன்று வேண்டுவன்
செய்யுந்தி ருவொற்றி யூருடை யீர்திரு நீறுமிட்டுக்
கையுந்தொ ழப்பண்ணி யைந்தெழுத் தோதவுங் கற்பியுமே (1)

சுடப்படு வாரறி யார்புர மூன்றையுஞ் சுட்டபிரான்
றிடப்படு மாமதிற் றென்னொற்றி யூரன்றெ ருப்பரப்பி
னடப்பவர் பொற்பத நந்தலை மேற்பட நன்குருண்டு
கிடப்பது காண்மன மேவிதி யேட்டைக்கி ழிப்பதுவே. (2)

திரு விடை மருதூர்.

காடேதி ரிந்தென்ன காற்றேபு சித்தென்ன கந்தைசுற்றி
யோடேயெ டுத்தென்ன வுள்ளன்பி லாதவ ரோங்குவிண்ணோர்
நாடேயி டைமரு தீசர்க்கு மெய்யன்பர் நாரியர்பால்
வீடேயி ருப்பினு மெய்ஞ்ஞான வீட்டின்ப மேவுவரே. (1)

தாயும்ப கைகொண்ட பெண்டீர் பெரும்பகை தன்னுடைய
சேயும்ப கையுற வோரும்ப கையிச்செ கமும்பகை
யாயும்பொ ழுதில ருஞ்செல்வ நீங்கிலிங் காதலினாற்
றேயுநெஞ் சேமரு தீசர்பொற் பாதஞ்சு தந்தரமே. (2)

திருக் கழுக் குன்றம்.

காடோசெ டியோக டற்புற மோகன மேமிகுந்த
நாடோந கரோந கர்நடு வோநல மேமிகுந்த
வீடோபு றந்திண்ணை யோதமி யேனுடல் வீழுமிட
நீடோய்க ழுக்குன்றி லீசாவு யிர்த்துணை நின்பதமே (1)

திருக் காளத்தி.

பத்தும்பு குந்துபி றந்துவ ளர்ந்துபட் டாடைசுற்றி
முத்தும்ப வளமும் பூண்டோடி யாடிமு டிந்தபின்பு
செத்துக்கி டக்கும்பி ணத்தரு கேயினிச் சாம்பிணங்கள்
கத்துங்க ணக்கென்ன காண்கயி லாபுரிக் காளத்தியே. (1)

பொன்னூற்பிர யோசனம் பொன்படைக் தாற்குண்டு
பொன்படைத்தோன், றன்னூற்பிர யோசனம் பொன்னுக்கங்
கேதுண்டத் தன்மையைப்போ, லுன்னூற்பிரயோசனம் வேண
தெல்லாமுண்டு னைப்பணியு, மென்னூற்பிர யோசன மேதுண்டு
காளத்தி யீச்சுரனே. (2)

வாளான்ம கவரிந் தூட்டவல் லேனல்லன் மாதுசொன்ன
சூளாலி ளமைது றக்கவல் லேனல்லன் றொண்டுசெய்து
நாளாறிற் கண்ணிடந் தப்பவல் லேனல்லன் ஞானிச்சென்
றாளாவ தெப்படி யோதிருக் காளத்தி யப்பருக்கே. (3)

முப்போது மன்னம்பு சிக்கவுந் தூங்கவு மோகத்தினாற்
செப்போதி ளமுலை யாருடன் சேரவுஞ் சீவன்விடு
மப்போது கண்கலக் கப்பட வுமமைத் தாயையனே
யெப்போது காணவல் லேன்றிருக் காளத்தி யீச்சுரனே (4)

இரைக்கேயி ரவும்ப கலுந்தி ரிந்திங்கி ளைத்துமின்னு
ரைக்கேய வலக்கு ழியரு சேயசும் பார்ந்தொழுகும்
புரைக்கே யுழலுந்த மியேனை யாண்டருள் பொன்முகலிக்
கரைக்கேகல் லாலநி ழற்கீழ மர்ந்தருள் காளத்தியே. (5)

நா றுங்கு ருதிச்ச லதாரை தோற்புரை நாடொறுஞ்சீ
யூறும லக்குழி காமத்து வாரமொ ளித்திடும்புண்
டேறுந்த சைப்பிளப் பந்தரங் கத்துள சிற்றின்பம்விட்
டேறும்ப தந்தரு வாய்திருக் காளத்தி யீச்சுரனே. (6)

கைலாயம்.

கான்சாயும் வெள்ளிம லைக்கர சேநின்க ழனம்பினே
னான்சாயுஞ் சென்மமொ ழித்திடு வாய்கா லூரனுக்கா
மான்சாயச் செங்கைம ழுவலஞ் சாய வனைந்தகொன்றைத்
தேன்சாய நல்லதி ருமேனி சாய்த்தசி வக்கொழுந்தே. (1)

இல்லந்து றந்துப சிவந்த போதங்கி ரந்துதின்று
பல்லுங்க றையற்று வெள்வாயு மாயொன்றிற் பற்றுமின்றிச்
சொல்லும்பொ ருளுமி ழந்துசு காநந்தத் தூக்கத்திலே
யல்லும்ப கலுமி ருப்பதென் றோகயி லாயத்தனே. (2)

சினந்தனை யற்றுப்பி ரியமுந் தானற்றுச் செய்கையற்று
நினைந்தது மற்றுநி னையா மையுமற்று நிர்ச்சிந்தனாய்த்
தனந்தனி யேயிருந் தாநந்த நித்திரை தங்குகின்ற
வனந்தனி லென்றிருப் பேனத்த னேசயி லாயத்தனே. (3)

கையார வேற்றுநின் றங்ஙனந் தின்றுக ரித்துணியைத்
தையாது டுத்துநின் சன்னிதிக் கேவந்து சந்ததமு
மெய்யார நிற்பணிந் துள்ளேயு ரோமம்வி திர்விதிர்ப்ப
வையாவென் றோலமி டுவதென் றோசயி லாயத்தனே. (4)

நீறார்த்த மேனியு ரோமஞ்சி லிர்த்துள நெக்குநெக்குச்
சேறாய்க்க சிந்துக சிந்தேயு ருகிநின் சீரடிக்கே
மாறாத்தி யாநமுற் றாநந்த மேற்கொண்டு மார்பிற்கண்ணீ
ராறாய்ப்பெ ருகக்கி டப்பதென் றோகயி லாயத்தனே. (5)

செல்வரைப் பின்சென்று சங்கடம் பேசித்தி நந்திநமும்
பல்லினைக் காட்டிப்ப ரிதவி யாமற்ப ரானந்தத்தி
னெல்லையிற் புக்கிட வேகாந்த மாயெனக் காமிடத்தே
யல்லலற் றென்றிருப் பேனத்த னேகயி லாயத்தனே. (6)

மந்திக்கு ருளையொத் தேனில்லை நாயேன்வ ழக்கறிந்துஞ்
சிந்திக்குஞ் சிந்தையை யானென் செய்வேனெனைத் தீதகற்றிப்
புந்திப்ப ரிவிற்கு ருளையை யேந்திய பூசையைப்போ
லெந்தைக்கு ரியவன் காணத்த னேகயிலாயத்தனே. (7)

வருந்தேன்பி றந்துமி றந்தும யக்கும்பு லன்வழிபோய்ப்
பொருந்தேன ரகிற்பு குகின்றி லேன்புகழ் வாரிடத்தி
விருந்தேனி னியவர் கூட்டம்வி டேனிய லஞ்செழுத்தா
மருந்தேன ருந்துவ னின்னரு ளாற்கயி லாயத்தனே. (8)

மதுரை.

விடப்படு மோவிப்பி ரபஞ்ச வாழ்க்கையை விட்டுமநந்
திடப்படு மோநின்ன ருளின்றி யேதின மேயலையக்
கடப்படு மோவற்பர் வாயிலிற் சென்றுகண் ணீர்ததும்பிப்
படப்படு மோசொக்க நாதாச வுந்தர பாண்டியனே. (1)

பொது.

உடைகோவ ணமுண்டு றங்கப்பு றந்திண்ணை யுண்டுணவிங்
கடைகாயி லையுண்ட ருந்தத்தண் ணீருண்ட ருந்துணைக்கே
விடையேறு மீசர்தி ருநாம முண்டிந்த மேதினியில்
வடகோடு யர்ந்தென்ன தென்கோடு சாய்ந்தென்ன
[வான்பிறைக்கே. (1)

வீடுந மக்குத்தி ருவாலங் காடுவி மலர்தந்த
வோடுந மக்குண்டு வற்றாத பாத்திர மோங்குசெல்வ
நாடுந மக்குண்டு கேட்டதெல் லாந்தர நன்னெஞ்சமே
யீடுந மக்குச்சொ லவோவொ ருவரு மிங்கில்லையே. (2)

நாடிக்கொண் டீசரை நாட்டமுற் றுயிலை நாதரடி
தேடிக்கொண் டாடித்தெ ளிந்தாயி லைசெக மாயைவந்து [றும்
மூடிக்கொண் டோமென்றுங் காமாயு தங்கண்மு னிந்தவென்
பீடிப்பை யோநெஞ்ச மேயுனைப் போலில்லை பித்தர்களே. (3)

கையொன்று செய்யவி ழியொன்று நாடக்க ருத்தொன்றெண்
பொய்யொன்று வஞ்சக நாவொன்று பேசப்பு லால்கமழு[ணப்
மெய்யொன்று சாரச்செ வியொன்று கேட்கவி ரும்புமியான்
செய்கின்ற பூசையெவ் வாறுகொள் வாய்வினை தீர்த்தவனே (4)

கண்ணுண்டு காணக்க ருத்துண்டு நோக்கக்க சிந்துருகிப்
பண்ணுண்டு பாடச்செ வியுண்டு கேட்கப்பல் பச்சிலையா
லெண்ணுண்டு சாத்தவெ திர்நிற்க வீசனி ருக்கையிலே
மண்ணுண்டு போகுதை யோகெடு வீரிந்த மானுடமே (5)

சொல்லினுஞ் சொல்லின்மு டிவிலும் வேதச்சு ருதியினு
மல்லினு மாசற்ற வாகாயந் தன்னினு மாய்ந்துவிட்டோ
ரில்லினு மன்பரி டத்தினு மீசனி ருக்குமிடங்
கல்லினுஞ் செம்பினு மோவிருப் பானெங்கள் கண்ணுதலே (6)
வினைப்போக மேயொரு தேகங்கண் டாய்வினை தானொழிந்தாற்
றினைப்போத ளவுநில் லாதுகண் டாய்சிவன் பாதநினை
நினைப்போரை மேவுநி னையாரை நீங்கிந்நெ றியினின்று
னைப்போலொ ருவருண் டோமன மேயெனக் குற்றவரே(7)

பட்டைக்கி ழித்துப்ப ருவூசி தன்னைப்ப ரிங்கெடுத்து [துக்
முட்டச்சு ருட்டியென் மொய்கு ழலாள்கையின் முன்கொடுத்
கட்டியி ருந்தக னமாயக் காரிதன் காமமெல்லாம்
விட்டுப்பி ரியவென் றேவிங்ங னேசிவன் மீண்டதுவே (8)

சூதுற்ற கொங்கையு மானார்க லவியுஞ் சூழ்பொருளும்
போதுற்ற பூசனுக் கென்செய லாஞ்செய்த புண்ணியத்தாற்
றீதற்ற மன்னவன் சிந்தையி னின்றுதெ ளிவதற்கோ
காதற்ற வூசியைத் தந்துவிட் டானென்றன் கைதனிலே (9)

வாதுற்ற திண்புய ரண்ணாம லையர்ம லர்ப்பதத்தைப்
போதுற்றெப் போதும்பு கலுநெஞ் சேயிந்தப் பூதலத்திற்
றீதுற்ற செல்வமென் றேடிப்பு தைத்ததி ரவியமென்
காதற்ற வூசியும் வாராது காணுங்க டைவழிக்கே (10)

வேதத்தி னுட்பொருண் மண்ணாசை மங்கையை விட்டுவிடப்
போதித்த வன்மொழி கேட்டிலை யோசெய்த புண்ணியத்தா
லாதித்தன் சந்திரன் போலேவெ ளிச்சமதாம்பொழுது
காதற்ற வூசியும் வாராது காணுங்க டைவழிக்கே (11)

மனையாளு மக்களும் வாழ்வுந்த னமுந்தன் வாயின்மட்டே
யினமான சுற்றம யானமட் டேவழிக் கேதுதுணை
தினையாம ளவெள்ள ளவாகி னுமுன்பு செய்ததவந்
தனையாள வென்றும்ப ரலோகஞ் சித்திக்குஞ் சத்தியமே (12)

அத்தமும் வாழ்வும கத்துமட் டேவிழி யம்பொழுக
மெத்திய மாதரும் வீதிமட் டேவிம்மி விம்மியிரு
கைத்தல மேல்வைத்த ழுமைந்த ருஞ்சுடு காடுமட்டே
பற்றித்தொ டருமி ருவினைப் புண்ணிய பாவமுமே (13)

சீயுங்கு ருதிச்செ ழுநீர்வ ழும்புஞ்செ றிந்தெழுந்து
பாயும்பு டைவையொன் றில்லாத போதுப கலிரவா
யீயுமெ றும்பும்பு குகின்ற யோனிக்கி ரவுபகன்
மாயும னிதரை மாயாமல் வைக்கம ருந்தில்லையே (14)

சீதப்ப னிக்குண்டு சிக்கெனக் கந்தைதி னம்பசித்தால்
நீதுய்க்கச் சோறும னைதோறு முண்டுநி னைவெழுந்தால்

வீதிக்கு ணல்லவி லைமாத ருண்டிந்த மேதினியி
லேதுக்கு நீசலித் தாய்மன மேயென்றும் புண்படவே (15)

ஆறுண்டு தோப்புண்ட ணிவீதி யம்பலந் தானுமுண்டு
நீறுண்டு கந்தைநெ டுங்கோவ ணமுண்டு நித்தநித்த
மாறுண்டு லாவிம யங்குநெஞ் சேமனை தோறுஞ்சென்று
சோறுண்டு தூங்கிப்பின் சும்மாவி ருக்கச்சு கமுமுண்டே (16)

உடுக்கக்க விக்கக்கு ளிர்காற்று வெய்யிலொ டுங்கிவந்தாற்
றடுக்கப்ப ழையவொ ருவேட்டி யுண்டுச கமுழுதும்
படுக்கப்பு றந்திண்ணை யெங்கெங்கு முண்டுப சித்துவந்தாற்
கொடுக்கச்சி வனுண்டு நெஞ்சேந மக்குக்கு றைவில்லையே (17)

மாடுண்டு கன்றுண்டு மக்களுண் டென்றும கிழ்வதெல்லாங்
கேடுண்டெ னும்படி கேட்டுவிட் டோமினிக் கேண்மநமே
யோடுண்டு கந்தையுண் டுள்ளேயெ ழுத்தைந்து மோதவுண்டு
தோடுண்ட கண்டன டியார்ந மக்குத்து ணையுமுண்டே (18)

மாத்தான வத்தையு மாயாபு ரியின்ம யக்கத்தையு
நீத்தார்த மக்கொரு நிட்டையுண் டோநித்த னன்புகொண்டு
வேர்த்தாற்கு ளித்துப்ப சித்தாற்பு சித்துவி ழித்துயின்று
பார்த்தாலு லகத்த வர்போலி ருப்பர்பற் றற்றவரே (19)

ஒன்றென்றி ருதெய்வ முண்டென்றி ருவுயர் செல்வமெல்லா
மன்றென்றி ருபசித் தோர்முகம் பார்நல்ல றமுநட்பு
நன்றென்றி ருநடு நீங்காம லேநமக் கிட்டபடி
யென்றென்றி ருமன மேயுனக் கேயுப தேசமிதே (20)

நாட்டமென் றேயிரு சற்குரு பாதத்தை நம்புபொம்ம
லாட்டமென் றேயிரு பொல்லாவு டலைய டர்ந்தசந்தைக்
கூட்டமென் றேயிரு சுற்றத்தை வாழ்வைக்கு டங்கவிழ்நீ
ரோட்டமென் றேயிரு நெஞ்சேயு னக்குப தேசமிதே (21)

என்செய லாவதி யாதொன்று மில்லையி னித்தெய்வமே
யுன்செய லேயென்று ணரப்பெற் றேனிந்த வூனெடுத்த
பின்செய்த தீவினை யாதொன்று மில்லைப்பி றப்பதற்கு
முன்செய்த தீவினை யோவிங்ங னேவந்து மூண்டதுவே (22)

திருவேட மாகித்தெ ருவிற்ப யின்றெனைத் தேடிவந்து
பரிவாகப் பிச்சைப கருமென் றுனைப்ப தம்பணிந்தேன்
கருவாகு மேதக்க டற்கரை மேவக்க ருதுமென்னை
யுருவாக்கிக் கொள்ளவல் லோவிங்ங னேசிவ னுற்றதுவே(23)

விட்டேனு லகம்வி ரும்பேனி ருவினை வீணருடன்
கிட்டேன வருரை கேட்டுமி ரேன்மெய்கெ டாதநிலை [க்கு
தொட்டேன்சு கதுக்க மற்றுவிட் டேன்றொல்லை நான்மறை
மெட்டேனெ னும்பர மென்னிடத்தேவந்திங் கெய்தியதே(24)

அட்டாங்க யோகமு மாதார மாறும வத்தையைந்தும்
விட்டேறிப் போனவெ ளிதனி லேவியப் பொன்றுகண்டேன்
வட்டாகிச் செம்மதிப் பாலூற லுண்டும கிழ்ந்திருக்க
வெட்டாத பேரின்ப மென்னைவி ழுங்கியி ருக்கின்றதே (25)

எரியெனக் கென்னும்பு ழுவோவெ னக்கெனு மிந்தமண்ணுஞ்
சரியெனக் கென்னும்ப ருந்தோவெ னக்கெனுந் தான்புசிக்க
நரியெனக் கென்னும்புன் னாயெனக் கென்னுமிந் நாறுடலைப்
பிரியமு டன்வளர்த் தேனித னாலென்ன பேறெனக்கே (26)

அண்ணறன் வீதிய ரசிருப் பாகும ணிபடையோர்
நண்ணொரு நாலொன்ப தாமவ ரேவலு நண்ணுமிவ்வூர்
துண்ணென்ப சிக்கும டைப்பள்ளி யானசு கமுமெல்லா
மெண்ணிலி காலம வமேவி டுத்தன மெண்ணரிதே (27)

என்பெற்ற தாயரு மென்னைப்பி ணமென்றி கழ்ந்துவிட்டார்
பொன்பெற்ற மாதரும் போவென்று சொல்லிப்பு லம்பிவிட்
கொன்பெற்ற மைந்தரும் பின்வலம் வந்துகு டமுடைத்தா [டார்
ருன்பெற்றொ ழியவொ ருபற்று மில்லையு டையவனே (28)

கறையற்ற பல்லுங்க ரித்துணி யாடையுங் கள்ளமின்றிப்
பொறையுற்ற நெஞ்சமும் பொல்லாத வூணும்பு றந்திண்ணையுந்
தறையிற்கி டப்புமி ரந்துண்ணு மோடுஞ்ச கமறியக்
குறைவற்ற செல்வமென் றேகோல மாமறை கூப்பிடுமே (29)

எட்டுதி சையும்ப தினாறு கோணமு மெங்குமொன்றாய்
முட்டித்த தும்பிமு ளைத்தோங்கு சோதியை மூடரெல்லாங்

கட்டிச்சு ருட்டித்தங் கக்கத்தில் வைப்பர்க ருத்தில்லையார்
பட்டப்ப கலையி ரவென்று கூறிடும் பாதகரே. (30)

வாய்நாறு மூழன்ம யிர்ச்சிக்கு நாறிடு மையிடுங்கண்
பீநாறு மங்கம்பி ணவெடி நாறும்பெ ருங்குழிவாய்ச்
சீநாறும் யோனிய ழுநாறு மிந்திரியச் சேறுசிந்திப்
பாய்நாறு மங்கையர்க் கோவிங்ங னேமனம் பற்றியதே. (31)

உரைக்கைக்கு நல்லதி ருவெழுத் தைந்துண்டு ரைப்படியே
செருக்கித்த ரிக்கத்தி ருநீறு முண்டுதெ ருக்குப்பையிற்
றரிக்கக்க ரித்துணி யாடையு முண்டெந்தச் சாதியினு
மிரக்கத்து ணிந்துகொண் டேன்குறை யேதுமெ னக்கில்லையே

ஏதப்பட் டாயினி மேற்படும் பாட்டையி தென்றறிந்து
போதப்பட் டாயில்லை நல்லோரி டஞ்சென்று புல்லறிவால்
வாதைப்பட் டாய்மட மானார்க லவிம யக்கத்திலே
பேதைப்பட் டாய்நெஞ்ச மேயுனைப்போலில்லை பித்தருமே.(33)

சூரப்பற்று வல்வினை சுற்றமு மற்றுத்தொ ழில்களற்றுக்
கரப்பற்று மங்கையர் கையிணைக் கற்றுக்க லையற்று
வரப்பற்று நாதனை வாயார வாழ்த்திம னமடங்கப்
பரப்பற்றி ருப்பதன் றோபர மாபர மாநந்தமே. (34)

பேய்போற்றி ரிந்துபி ணம்போற்கி டந்திட்ட பிச்சையெல்லா
நாய்போல ருந்திந ரிபோலு ழன்றுநன் மங்கையரைத்
தாய்போற்க ருதித்த மர்போல னைவர்க்குந் தாழ்மைசொல்லிச்
சேய்போலி ருப்பர்கண் டீருண்மை ஞாநந்தெ ளிந்தவரே. (35)

விடக்கேப ருந்தின்வி ருந்தேக மண்டல வீணனிட்ட
முடக்கேபு ழுவந்து றையிட மேநல முற்றுமிலாச்
சடக்கேக ருவித ளர்ந்துவிட் டாற்பெற்ற தாயுந்தொடாத்
தொடக்கேயு னைச்சுமந் தேனின்னி னேதுசு கமெனக்கே.(36)

அழுதாற்ப யனென்ன நொந்தாற்பய னென்ன வாவதில்லை
தொழுதாற்ப யனென்ன நின்னையொ ருவர்சு டவுரைத்த
பழுதாற்ப யனென்ன நன்மையுந் தீமையும் பங்கயத்தோ
னெழுதாப்ப டிவரு மோசலி யாதிரென் னே[illegible].(37)

செல்வரைப் பின்சென்று பசாரம் பேசித்தி நந்திநமும்
பல்வினைக் காட்டிப்ப ரிதவி யாமற்ப ரானந்தத்தி
னெல்லையிற் புக்குநல் லேகாந்த மாயெனக் காமிடத்தே
யல்லலற் றென்றிருப் பேனுல நீழல ரும்பொருளே. (38)

ஊரீரு மக்கோரு பதேசங் கேளுமு டம்படங்கப்
போரீர்ச மணைக்கழு வேற்றுநீற் றைப்பு றந்திண்ணையிற்
சாரீர னந்தலைச் சுற்றத்தை நீங்கிச்ச கநகைக்க
வேரீரு மக்கவர் தாமேத ருவரி ணையடியே. (39)

நீற்றைப்பு னைந்தென்ன நீராடப் போயென்ன நீமநமே
மாற்றிப்பி றக்கவ கையறிந் தாயில்லை மாமறைநா
லேற்றிக்கி டக்குமெ ழுகோடி மந்திர மென்னகண்டா
யாற்றிற்கி டந்துந்து றையறி யாமல லைகின்றையே. (40)

ஓங்கார மாய்நின்ற வத்துவி லேயொரு வித்துவந்து
பாங்காமு ளைத்தப யனறிந் தாற்ப திறுலுலகு
நீங்காம னீங்கிநி றையாநி றைந்துநி றையுருவா
யாங்கார மானவர்க் கெட்டாக்க னிவந்த மர்ந்திடுமே. (41)

விதியார்ப டைப்பும ரியார ளிப்பும்வி யன்கயிலைப்
பதியார்து டைப்புநம் பாலனு காதுப ராநந்தமே
கதியாகக் கொண்டுமற் றெல்லாந்து யிலிற்க னவெனநீ
மதியாதி ருமன மேயிது காணன்ம ருந்துனக்கே. (42)

நாய்க்குண்டு தெண்டுந மக்குண்டு பிச்சைந மனைவெல்ல
வாய்க்குண்டு மந்திர பஞ்சாட்ச ரமதி யாமல்வரும்
பேய்க்குண்டு நீறுதி கைப்புண்டு நின்றபி றவிப்பிணி
நோய்க்குண்டு தேசிகன் றன்னரு ளுக்கங்க ளுக்குதற்கே()

நேமங்க ணிட்டைகள் வேதங்க ளாகம நீதிநெறி
யோமங்க டர்ப்பணஞ் சந்திசெ பமந்த்ர யோகநிலை
நாமங்கள் சந்தனம் வெண்ணீறு பூசிந லமுடனே
சாமங்க டோறுமி வர்செய்யும் பூசைகள் சர்ப்பனையே. (44)

நானெத்த னைபுத்தி சொன்னுலுங் கேட்டிலை நன்னெஞ்சமே
யேனிப்ப டிக்கெட்டு ழலுகின் றுயினி யேதுமிலா

வானத்தின் மீனுக்கு வன்றூண்டி விட்டவ கையதுபோற்
போனத்தை மீளநி னைக்கின்ற னேயென்ன புத்தியிதே. (45)

அஞ்சக்க ரமெனுங் கோடாலி கொண்டிந்த வைம்புலனும்
வஞ்சப்பு லக்கட்டை வேரற வெட்டிவ ளங்கள்செய்து
விஞ்சத்தி ருத்திச்ச தாசிவ மென்கின்ற வித்தையிட்டுப்
புஞ்சக்க ளைபறித் தேன்வளர்த் தேன்சிவ போகத்தையே.(46)

தாயாருஞ் சுற்றமும் பெண்டிருங் கைவிட்டுத் தாழ்ந்திடுநா
ணீயாரு நானுமெ னப்பகர் வாரந்த நேரத்திலே
நோயாரும் வந்துகு டிகொள்வ ரேகொண்ட நோயுமொரு
பாயாரு நீயுமல் லாற்பின்னை யேதுநட் பாமுடலே. (47)

ஆயும்பொ ழுதும யிர்க்கால் கடோறும ருங்கிருமி
தோயும லக்குட்டை யாகிய காயத்தைச் சுட்டுவிட்டாற்
பேயுந டனமி டுங்கட மாமென்று பேசுவதை
நீயும றிந்திலை யோபொரு டேடநி னைந்தனையே. (48)

பூணும்ப ணிக்கல்ல பொன்னுக்குத் தானல்ல பூமிதனைக்
காணும்ப டிக்கல்ல மங்கையர்க் கல்லநற் காட்சிக்கல்ல
சேணுங்க டந்தசி வனடிக் கல்லவென் சிந்தைகெட்டுச்
சாணும்வ ளர்க்க வடியேன்ப டுந்துயர் சற்றல்லவே. (49)

வெட்டாத சக்கரம் பேசாத மந்திரம் வேறொருவர்க்
கெட்டாத புட்பமி றையாத தீர்த்தமி னிமுடிந்து
கட்டாத லிங்கங்க ருதாத நெஞ்சங்க ருத்தினுள்ளே
முட்டாத பூசையன் றோகுரு நாதன்மொ ழிந்ததுவே. (50)

எருமுட்டை பிட்கினு திர்ந்திடுஞ் செல்வுக்கெ வாழுவார்
கருமுட்டை புக்குக்க ழலகன் றுய்கன துக்கமதாய்ப்
பெருமுட்டுப் பட்டவர் போலழும் பேதையிர் பேத்துகிறீ
ரொருமுட்டும் வீட்டும ரணம மென்றைக்கு மோதுமினே.(51)

மையாடு கண்ணியு மைந்தரும் வாழ்வும னையுஞ்செந்தீ
யையாநின் மாயை யுருவெளித் தோற்றம கிலத்துள்ளே
மெய்யாயி ருந்தது நாட்செல நாட்செல வெட்டவெறும்
பொய்யாய்ப்ப ழங்கதை யாய்க்கன வாய்மெல்லப் போனதுவே

ஆயாய்ப லகலை யாய்ந்திடுந் தூயவ ருந்தவர்பாற்
போயாகி லுமுண்மை யைத்தெரிந் தாயில்லை பூதலத்தில்
வேயார்ந்த தோளியர் காமவி காரத்தில் வீழ்ந்தழுந்திப்
பேயாய்வி ழிக்கின்ற னைமன மேயென்ன பித்துனக்கே. (53)

அடியாரு றவும ரன்பூசை நேசமு மன்புமன்றிப்
படிமீதில் வேறுப யனுள தோபங்க யன்வகுத்த
குடியான சுற்றமுந் தாரமும் வாழ்வுங்கு யக்கலங்கள்
தடியால டியுண்ட வாறொக்கு மென்றினஞ் சார்ந்திலரே. (54)

ஆங்காரப் பொக்கசங் கோபக்க ளஞ்சிய மாணவந்தா
னீங்காவ ரண்மனை பொய்வைத்த கூடம்வின் ணீடிவளர்
தேங்கார்பெ ருமதிற் காமவி லாசமித் தேகங்கந்தல்
பாங்காயு னைப்பணிந் தெப்படி ஞானம்ப லிப்பதுவே. (55)

ஒழியாப்பி றவியெ டுத்தேங்கி யேங்கியு ழன்றநெஞ்சே
யழியாப்ப தவிக்க வுடதங் கேட்டிய நாதியனை
மழுமான்க ரத்தனை மால்விடை யானைம னத்தினுன்னி
விழியாற்பு னல்சிந்தி விம்மிய ழுநன்மை வேண்டுமென்றே.56

நாய்க்கொரு சூலும தற்கோர் மருத்துவ நாட்டினுண்டோ
பேய்க்கொரு ஞானம்பி டிபடு மோபெருங் காஞ்சிரங்கா
யாக்குவ ராத ருந்துவ ராது போலுடம்பு
தீக்கிரை யாவதல் லாலேதுக் காமிதைச் செப்புமினே. (57)

கச்சிற்கி டக்குங்க னதனத் திற்கடைக் கண்கள்பட்டே
யிச்சித்தி ருக்கின்ற வேழைநெஞ் சேயிம வான்பயந்த
பச்சைப்ப சுங்கொடி யுண்ணுமு லைபங்கர் பாதத்திலே
தைச்சுக்கி டமன மேயொரு காலுந்த வறில்லையே. (58)

மானூர்வி ழியைக்க டந்தேறி வந்தனன் வாழ்குருவுங்
கோனாகி யென்னைக்கு டியேற்றிக் கொண்டனன் குற்றமில்லை
போனாலும் பேறிருந் தாலுநற் பேறிது பொய்யன்றுகா
ணாலு மிந்தவு டம்போடி ருப்பத ருவருப்பே. (59)

சற்றாகி லுந்தன்னைத் தானறி யாய்தனை யாய்ந்தவரை
யுற்றாகி லுமுரைக் கப்பொருந் தாயுனக் கானதிலை

பற்றாய்கு ருவைப்ப ணியாய்ப ரத்தையர் பாலிற்சென்றென்
பெற்றாய்ம டநெஞ்ச மேயுனைப் போலில்லை பித்தனுமே. (60)

உளியிட்ட கல்லையு மொப்பிட்ட சாந்தையு மூத்தையறப்
புளியிட்ட செம்பையும் போற்றுகி லேனுயர் பொன்னெனவே
யொளியிட்ட தாளிரண் டுள்ளேயி ருத்துவ துண்மையென்று
வெளியிட்ட டைத்துவைத் தேனினி மேலொன்றும் வேண்டி
[லனே. (61)

திருச் சிற் றம்பலம்.

தாயாருக்குத்
தகன கிரியை செய்கையிற் பாடிய
வெண்பா.

ஐயிரண்டு திங்களா வங்கமெலா நொந்துபெற்றுப்
பையலென்ற போதே பரிந்தெடுத்துச்—செய்யவிரு
கைப்புறத்தி லேந்திக்க நகமுலை தந்தாளை
யெப்பிறப்பிற் காண்பே னினி. (1)

முந்தித்த வங்கிடந்து முந்நூறு நாளளவு
மந்திப கலாச்சிவனை யாதரித்துத்—தொந்தி
சரியச்சு மந்துபெற்ற தாயார் தமக்கோ
வெரியத்த ழன்மூட்டு வேன். (2)

வட்டிலிலுந் தொட்டிலிலு மார்மேலுந் தோண்மேலுங்
கட்டிலிலும் வைத்தென்னைக் காதலித்து—முட்டச்
சிறகிலிட்டுக் காப்பாற்றிச் சீராட்டுந் தாய்க்கோ
விறகிலிட்டுத் தீமூட்டு வேன். (3)

நொந்துசு மந்துபெற்று நோவாம லேந்திமுலை
தந்துவ ளர்த்தெடுத்துத் தாழாமே—யந்திபகல்
கையிலே கொண்டென்னைக் காப்பாற்றுந் தாய்தனக்கோ
மெய்யிலே தீமூட்டு வேன். (4)

அரிசியோ நானிடுவே னுத்தா டனக்கு
வரிசையிட்டுப் பார்த்து மகிழாம—லுருசியுள்ள
தேனேய மிர்தமே செல்வத்தி ரவியபு
மானேயெ னவழைத்த வாய்க்கு. (5)

அள்ளியி டுவத ரிசியோ தாய்தலைமேற்
கொள்ளிதனை வைப்பேனோ கூசாமல்—மெள்ள
முகமேன் முகம்வைத்து முத்தாடி யென்றன்
மகனேயெ னவழைத்த வாய்க்கு. (6)

விருத்தம்

முன்னை யிட்டதீ முப்பு ரத்திலே
பின்னை யிட்டதீ தென்னி லங்கையி
லன்னை யிட்டதீ யடிவ யிற்றிலே
யானு மிட்டதீ மூள்க மூள்கவே. (7)

வெண்பா

வேகுதே தியதனில் வெந்துபொடி சாம்ப
லாகுதே பாவியே னையகோ—மாகக்
குருவிப றவாமற் கோதாட்டி யென்னைக்
கருதிவ ளர்த்தெடுத்த கை. (8)

வெந்தாளோ சோணகிரி வித்தகா நின்பதத்தில்
வந்தாளோ வென்னைம றந்தாளோ—சந்ததமு
முன்னையே நோக்கியு கந்துவ ரங்கிடந்தென்
றன்னையே யீன்றெடுத்த தாய். (9)

வீற்றிருந்தா ளன்னை வீதிதனி லிருந்தாள்
நேற்றிருந்தா ளின்றுவெந்து நீறுனாள்—பாற்றெளிக்க
வெல்லீரும் வாருங்க ளேதென்றி ரங்காம
லெல்லாஞ்சி வமயமே யாம். (10)

மென்றுவி ழுங்கிவி டாய்கழிக்க நீர்தேட
லென்றுவி டியுமெ னக்கென்கோவே—நன்றி
கருதார் புரமூன்றுங் கட்டழலாற் செற்ற
மருதாவுன் சந்நிதிக்கே வந்து (1)

சிற்றம்ப லமுஞ்சி வனும ருகிருக்க
வெற்றம்ப லந்தேடி விட்டோமே—நித்தம்
பிறந்திடத்தைத் தேடுதே பேதைம டநெஞ்சங்
கறந்திடத்தை நாடுதே கண். (2)

தோடவிழும் பூங்கோதைத் தோகையுனை யிப்போது
தேடினவர் போய்விட்டார் தேறியிரு—நாடிநீ
யென்னைநி னைத்தாலி டுப்பிது தைப்பேனு
னுன்னைநி னைத்தா லுதை. (3)

வாசற்ப டிகடந்து வாராத பிச்சைக்கிங்
காசைப்ப டுவதில்லை யண்ணலே—யாசைதனைப்
பட்டிறந்த காலமெலாம் போதும்ப ரமேட்டி
சுட்டிறந்த ஞானத்தைச் சொல். (4)

கண்டங்க ரியதாங் கண்மூன் றுடையதா
மண்டத்தைப் போலவ ழகியதாங்—கொண்ட
ருடனுருகத் தித்திக்கு மோங்குபுக ழொற்றிக்
கடலருகே நிற்குங்க ரும்பு. (5)

ஓடுவிழுந்து சீப்பாயு மொன்பதுவாய்ப் புண்ணுக்
கிடுமருந்தை யானறிந்து கொண்டேன்—கடுவருந்துந்
தேவாதி தேவன்றி ருவொற்றி யூர்த்தெருவிற்
போவார டியிற்பொ டி. (6)

வாவியெல்லாந் தீர்த்தம ணலெல்லாம் வெண்ணீறு
காவனங்க ளெல்லாங்க ணநாதர்—பூவுலகி
லீதுசிவ லோகமென் றென்றே மெய்த்தவத்தோ
ரோதுந்தி ருவொற்றி யூர். (7)

நச்சரவம் பூண்டானை நன்றாத்தொ ழுவதுவு
மிச்சையிலே தானங்கி ருப்பதுவும்—பிச்சைதனை

வாங்குவ து முண்பதுவும் வந்துதிரு வாயிலிலே
தூங்குவ துந் தானேசு கம். (8)

இருக்குமி டந்தேடி யென்பசிக்கே யன்ன
முருக்கமுடன் கொண்டுவந்தா லுண்பேன்—பெருக்க
வழைத்தாலும் போகேன ரனேயென் றேக
மிளைத்தாலும் போகே னினி. (9)

விட்டுவிடப் போகுதுயிர் விட்டவுட னேயுடலைச்
சுட்டுவிடப் போகிறூர் சுற்றத்தார்—பட்டதுபட்
டெங்கோர முஞ்சிவனை யேத்துங்கள் போற்றுங்கள்
சொன்னேன துவேசு கம். (10)

ஆவியொடு காயம ழிந்தாலு மேதினியிற்
பாவியென்று நாமம்ப டையாதே—மேவியசீர்
வித்தார முங்கடம்பும் வேண்டாம டநெஞ்சே
செத்தாரைப் போலேதிரி. (11)

ஆரூர ரிங்கிருக்க வவ்வூர்த்தி ருநாளென்
றூரூர்க டோறுமு ழலுவீர்—நேரே
யுளக்குறிப்பை நாடாத வூமர்கா ணீவிர்
விளக்கிருக்கத் தீத்தேடு வீர். (12)

எத்தனையூ ரெத்தனைவீ டெத்தனைதாய் பெற்றவர்க
ளெத்தனைபே ரிட்டழைக்க வேனென்றே—னித்த
மெனக்குக்க ளையாற்ரு யேகம்பா கம்பா
வுனக்குத்தி ருவிளையாட் டோ. (13)

மண்ணுந்த ணலாற வானும்பு கையாற
வெண்ணரிய தாயுமி ளைப்பாறப்—பண்ணுமயன்
கையாற வுமடியேன் காலாற வுங்கண்பா
ரையாதி ருவையா ரு. (14)

இப்பிறப்பை நம்பியி ருப்பரோ நெஞ்சகமே
வைப்பிருக்க வாயின்ம னையிருக்கச்—சொப்பனம்போல்
விக்கிப்பற் கிட்டக்கண் மெத்தப்பஞ் சிட்டப்பைக்
கக்கிச்செத் துக்கொட்டக் கண்டு. (15)

மேலுமி ருக்கவி ரும்பினேயே வெள்விடையோன்
சீலமா றிந்தலேயே சிந்தையே—கால்கைக்குக்
கொட்டையிட்டு மெத்தையிட்டுக் குத்திமொத்தப் பட்டவுடல்
கட்டையிட்டுச் சுட்டுவிடக் கண்டு. (16)

ஒன்பதுவாய்த் தோற்பைக்கொ ருநாளேப் போலவே
யன்புவைத்து நெஞ்சேய லைந்தாயே—வன்கழுக்க
டத்தித்தத்திச் செட்டை தட்டிக்கட்டிப் பிட்டுக்
கத்திக்குத்திக் தின்னக் கண்டு. (17)

இன்னம்பி றக்கவி சைவையோ நெஞ்சமே
மன்னரிவ ரென்றிருந்து வாழ்ந்தவரை—முன்ன
மெரிந்தகட்டை மீதவி லேக்கோவ ணத்தை
யுரிந்துருட்டிப் போட்டதுகண்டு. (18)

முதற்சங்க முதூட்டு மொய்குழலார் தம்மை
நடுச்சங்க நல்விலங்கு பூட்டுங்—கடைச்சங்க
மாம்போத னூது மம்மட்டோ விம்மட்டோ
நாம்பூமி வாழ்ந்த நலம். (19)

பொய்யை யொழியாய் புலாலேவிடாய் காளத்தி
யையரே யென்னுய றஞ்செய்யாய்—வெய்ய
சினமேயொ ழியாய்தி ருவெழுத்தைந் தோதாய்
மனமேயு னக்கென்ன மாண்பு. (20)

எருவாய்க்கி ருவிரன்மே லேறுண்டி ருக்குங்
கருவாய்க்கோ கண்கலக்கப் பட்டாய்—திருவாரூர்த்
தேரோடும் வீதியிலே செத்துக்கி டக்கின்றாய்
நீரோடுந் தாரைக்கா நீ. (21)

மாதாவு டல்சலித்தாள் வல்வினையேன் கால்சலித்தேன்
வேதாவுங் கைசலித்து விட்டானே—நாதா
திருப்பையூர் வாழ்சிவனே யின்னமோ ரன்னே
கருப்பையூர் வாராமற் கா. (22)

அத்திமுத லெறும்பீ ருனவுயி ரத்தனைக்குஞ்
சித்தம கிழ்ந்தளிக்குந் தேசிகா—மெத்தப்

பசிக்குதையா பாவியேன் பாழ்வயிற்றைப் பற்றி
யிசிக்குதையா காரோண ரே. (23)

எத்தனைநாள் கூடியெடுத்த்ச ரீரமிவை
யத்தனையு மண்டினப தல்லவோ—வித்தகனார்
காலைப்பி டித்துமெள்ளக் கங்குல்பக லற்றிடத்தே
மேலைக்கு டியிருப்போ மே. (24)

எச்சிலென் று சொல்லியித மகிதம் பேசாதே
யெச்சிலி ருக்குமிட மறியீ—ரெச்சிறனை
யுய்த்திருந்து பார்த்தாலொ ருமைவெ ளிப்படும்பின்
சித்தநி ராமயமா மே. (25)

காலன்வ ருமுன்னே கண்பஞ் சடைமுன்னே
பாலுண்க டைவாய்ப டுமுன்னே—மேல்விழுந்தே
யுற்றா ழுமுன்னே யூரார்சு டுமுன்னே
குற்றாலத் தானையேகூ று. (26)

எத்தனைபேர் நட்டகுழி யெத்தனைபேர் தொட்டமுலை
யெத்தனைபேர் பற்றியி ழுத்தவிதழ்—நித்தநித்தம்
பொய்யடா பேசும்பு வியின்மட மாதரைவிட்
டுய்யடா வுய்யடா வுய். (27)

இருப்பதுபொய் போவதுமெய் யென்றெண்ணி நெஞ்சே
யொருத்தருக்குந் தீங்கினையுன் னாதே—பருத்ததொந்தி
நம்மதென் று நாமிருப்ப நாய்நரிகள் பேய்கழுகு
தம்மதென் று தாமிருக்குந் தான். (28)

எத்தொழிலைச் செய்தாலு மேதவத்தைப் பட்டாலு
முத்தர்மன மிருக்கு மோனத்தே—வித்தகமாய்க்
காதிவிளை யாடியிரு கைவீசி வந்தாலுங்
காதிபன நீர்க்குடத்தே தான். (29)

மாலைப்பொ ழுதினறு மஞ்சளரைத் தேகுளித்து
வேலைமி னக்கிட்டு விழித்திருந்து—சூலாகிப்
பெற்றாள்வ ளர்த்தாள்பெ யரிட்டாள் பெற்றபிள்ளை
பித்தானா லென்செய்வாள் பின். (30)

முற்றிற்று. ஆக 183

உ

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.		திருத்தம்.
2	6	குறிம்பி	....	குறும்பி
,,	11	நாறும்	....	நாறுஞ்
7	3	நீட்டவும்முட	....	நீட்டவுமுட
8	3	புடைவை	....	புடவை
	பாட்டு.			
24	28	ருன்பெற்ரெ	....	ருன்பற்ரெ
27	51	புக்குகக	....	புக்குக்க